

Jurnalul Oficial

al Uniunii Europene

L 312

Ediția
în limba română

Legislație

Anul 51
22 noiembrie 2008

Cuprins

I Acte adoptate în temeiul Tratatelor CE/Euratom a căror publicare este obligatorie

REGULAMENTE

Regulamentul (CE) nr. 1161/2008 al Comisiei din 21 noiembrie 2008 de stabilire a valorilor forfetare de import pentru fixarea prețului de intrare pentru anumite fructe și legume 1

DIRECTIVE

★ **Directiva 2008/98/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 19 noiembrie 2008 privind deșeurile și de abrogare a anumitor directive ⁽¹⁾** 3

II Acte adoptate în temeiul Tratatelor CE/Euratom a căror publicare nu este obligatorie

DECIZII

Comisie

2008/878/CE:

★ **Decizia Comisiei din 2 iulie 2008 privind ajutorul de stat C 18/07 (ex N 874/06) ce urmează a fi pus în aplicare de Germania în favoarea DHL [notificată cu numărul C(2008) 3178] ⁽¹⁾** 31

Aviz cititorilor (A se vedea coperta a treia)

⁽¹⁾ Text cu relevanță pentru SEE

I

(Acte adoptate în temeiul Tratatelor CE/Euratom a căror publicare este obligatorie)

REGULAMENTE

REGULAMENTUL (CE) NR. 1161/2008 AL COMISIEI

din 21 noiembrie 2008

de stabilire a valorilor forfetare de import pentru fixarea prețului de intrare pentru anumite fructe și legume

COMISIA COMUNITĂȚILOR EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Europene,

având în vedere Regulamentul (CE) nr. 1234/2007 al Consiliului din 22 octombrie 2007 de instituire a unei organizări comune a piețelor agricole și privind dispoziții specifice referitoare la anumite produse agricole (Regulamentul unic OCP) ⁽¹⁾,

având în vedere Regulamentul (CE) nr. 1580/2007 al Comisiei din 21 decembrie 2007 de stabilire a normelor de aplicare a Regulamentelor (CE) nr. 2200/96, (CE) nr. 2201/96 și (CE) nr. 1182/2007 ale Consiliului în sectorul fructelor și legumelor ⁽²⁾, în special articolul 138 alineatul (1),

întrucât:

Regulamentul (CE) nr. 1580/2007 prevede, ca urmare a rezultatelor negocierilor comerciale multilaterale din Runda Uruguay, criteriile pentru stabilirea de către Comisie a valorilor forfetare de import din țări terțe pentru produsele și perioadele menționate în partea A din anexa XV la regulamentul respectiv,

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

Articolul 1

Valorile forfetare de import prevăzute la articolul 138 din Regulamentul (CE) nr. 1580/2007 se stabilesc în anexa la prezentul regulament.

Articolul 2

Prezentul regulament intră în vigoare la 22 noiembrie 2008.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

Adoptat la Bruxelles, 21 noiembrie 2008.

Pentru Comisie

Jean-Luc DEMARTY

Director general pentru agricultură și dezvoltare rurală

⁽¹⁾ JO L 299, 16.11.2007, p. 1.

⁽²⁾ JO L 350, 31.12.2007, p. 1.

ANEXĂ

Valorile forfetare de import pentru determinarea prețului de intrare pentru anumite fructe și legume

(EUR/100 kg)

Cod NC	Codul țărilor terțe ⁽¹⁾	Valoare forfetară de import
0702 00 00	AL	25,7
	MA	64,6
	TR	71,8
	ZZ	54,0
0707 00 05	JO	167,2
	MA	51,9
	TR	88,1
	ZZ	102,4
0709 90 70	MA	64,5
	TR	93,7
	ZZ	79,1
0805 20 10	MA	60,7
	ZZ	60,7
0805 20 30, 0805 20 50, 0805 20 70, 0805 20 90	CN	56,9
	HR	50,0
	IL	66,1
	TR	61,6
	ZZ	58,7
0805 50 10	MA	65,5
	TR	68,1
	ZA	71,5
	ZZ	68,4
0808 10 80	CA	87,1
	CL	67,1
	CN	55,8
	MK	33,4
	US	103,2
	ZA	118,8
	ZZ	77,6
0808 20 50	CN	41,1
	KR	112,1
	TR	106,0
	ZZ	86,4

⁽¹⁾ Nomenclatorul țărilor, astfel cum este stabilit prin Regulamentul (CE) nr. 1833/2006 al Comisiei (JO L 354, 14.12.2006, p. 19). Codul „ZZ” reprezintă „alte origini”.

DIRECTIVE

DIRECTIVA 2008/98/CE A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI

din 19 noiembrie 2008

privind deșeurile și de abrogare a anumitor directive

(Text cu relevanță pentru SEE)

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Europene, în special articolul 175 alineatul (1),

având în vedere propunerea Comisiei,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ⁽¹⁾,având în vedere avizul Comitetului Regiunilor ⁽²⁾,hotărând în conformitate cu procedura stabilită la articolul 251 din tratat ⁽³⁾,

întrucât:

deține o autorizație sau de a fi înregistrată și o obligație a statelor membre de a elabora planuri de gestionare a deșeurilor. Aceasta instituie, de asemenea, principii majore, cum ar fi obligația de trata deșeurile într-o manieră care să nu aibă efecte negative asupra mediului și sănătății populației, încurajarea punerii în aplicare a ierarhiei deșeurilor și, în conformitate cu principiul „poluatorul plătește”, cerința conform căreia costurile de eliminare a deșeurilor să fie suportate de către deținătorul deșeurilor, de către deținătorii anteriori sau de către producătorii produsului din care derivă deșeurile respective.

(2) Decizia nr. 1600/2002/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 iulie 2002 de stabilire a celui de-al șaselea program comunitar de acțiune pentru mediu ⁽⁵⁾ solicită extinderea sau revizuirea legislației privind deșeurile, inclusiv o clarificare a diferenței între ce este deșeu și ce nu este deșeu, precum și extinderea măsurilor pentru prevenirea generării deșeurilor și gestionarea acestora, inclusiv stabilirea de obiective.

(3) Comunicarea Comisiei din 27 mai 2003, intitulată „Strategie tematică pentru prevenirea și reciclarea deșeurilor”, a semnalat necesitatea evaluării definițiilor actuale ale noțiunilor de valorificare și eliminare, precum și necesitatea adoptării unei definiții general aplicabile pentru noțiunea de reciclare și nevoia de dezbatere a definiției noțiunii de deșeu.

(1) Directiva 2006/12/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 5 aprilie 2006 privind deșeurile ⁽⁴⁾ stabilește cadrul legislativ pentru manipularea deșeurilor în cadrul Comunității. Aceasta definește noțiuni de bază, precum deșeuri, valorificare și eliminare și stabilește cerințele esențiale pentru gestionarea deșeurilor, în special obligația pentru unitatea sau întreprinderea care efectuează operațiuni de gestionare a deșeurilor de a

(4) În rezoluția sa din 20 aprilie 2004 privind comunicarea menționată anterior ⁽⁶⁾, Parlamentul European a invitat Comisia să ia în considerare extinderea la întregul sector al deșeurilor a Directivei 96/61/CE a Consiliului din 24 septembrie 1996 privind prevenirea și controlul integrat al poluării ⁽⁷⁾. Acesta a mai solicitat Comisiei să facă o distincție clară între valorificare și eliminare și să precizeze clar diferența între ce este deșeu și ce nu.

⁽¹⁾ JO C 309, 16.12.2006, p. 55.

⁽²⁾ JO C 229, 22.9.2006, p. 1.

⁽³⁾ Avizul Parlamentului European din 13 februarie 2007 (JO C 287 E, 29.11.2007, p. 135), Poziția comună a Consiliului din 20 decembrie 2007 (JO C 71 E, 18.3.2008, p. 16), Poziția Parlamentului European din 17 iunie 2008 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 20 octombrie 2008.

⁽⁴⁾ JO L 114, 27.4.2006, p. 9.

⁽⁵⁾ JO L 242, 10.9.2002, p. 1.

⁽⁶⁾ JO C 104 E, 30.4.2004, p. 401.

⁽⁷⁾ JO L 257, 10.10.1996, p. 26. Directivă înlocuită prin Directiva 2008/1/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 24, 29.1.2008, p. 8).

- (5) În concluziile sale din 1 iulie 2004, Consiliul a solicitat Comisiei să prezinte o propunere de revizuire a unor aspecte din Directiva 75/442/CEE, abrogată și înlocuită de Directiva 2006/12/CE, pentru a clarifica diferența între ce este deșeu și ce nu, precum și diferența între valorificare și eliminare.
- (6) Primul obiectiv al oricărei politici privind deșeurile ar trebui să fie reducerea la minimum a efectelor negative ale generării și gestionării deșeurilor asupra sănătății populației și asupra mediului. Politica privind deșeurile ar trebui, de asemenea, să urmărească reducerea consumului de resurse și să favorizeze aplicarea practică a ierarhiei deșeurilor.
- (7) În Rezoluția sa din 24 februarie 1997 referitoare la o strategie comunitară privind gestionarea deșeurilor⁽¹⁾, Consiliul a confirmat faptul că prevenirea generării deșeurilor ar trebui să fie primul obiectiv al gestionării deșeurilor, precum și că reutilizarea și reciclarea materialelor ar trebui să fie preferată valorificării energetice a deșeurilor, în cazul și în măsura în care acestea sunt cele mai bune opțiuni din punct de vedere ecologic.
- (8) Este prin urmare necesar să fie reexaminată Directiva 2006/12/CE pentru a fi clarificate noțiuni de bază, cum ar fi definițiile pentru deșeuri, valorificare și eliminare, pentru a întări măsurile care trebuie luate pentru prevenirea generării deșeurilor, pentru a introduce o abordare care să ia în considerare întregul ciclu de viață al produselor și materialelor și nu doar stadiul de deșeu, precum și pentru a pune accentul pe reducerea efectelor generării și gestionării deșeurilor asupra mediului, consolidându-se astfel valoarea economică a deșeurilor. În plus, ar trebui încurajate valorificarea deșeurilor și utilizarea materialelor valorificate pentru a conserva resursele naturale. Din motive de claritate și lizibilitate, Directiva 2006/12/CE ar trebui să fie abrogată și înlocuită cu o nouă directivă.
- (9) Întrucât cele mai importante operațiuni de gestionare a deșeurilor sunt în prezent reglementate de legislația comunitară privind mediul, este important ca prezenta directivă să fie adaptată acestei abordări. Sublinierea obiectivelor de protecție a mediului stabilite la articolul 174 din tratat ar permite concentrarea atenției asupra efectelor pe care le au asupra mediului generarea și gestionarea deșeurilor, pe întreaga durată a ciclului de viață a resurselor. Prin urmare, temeiul juridic al prezentei directive ar trebui să fie articolul 175.
- (10) Bunurile mobile pe care deținătorul le aruncă sau intenționează sau este obligat să le arunce ar trebui supuse unei reglementări eficiente și coerente a tratării deșeurilor, sub rezerva anumitor excepții.
- (11) Statutul de deșeu al solurilor necontaminate excavate și al altor materiale care apar în mod natural, care sunt utilizate în alte situri decât cele de unde au fost excavate, ar trebui să fie evaluat în concordanță cu definiția deșeurilor și cu dispozițiile privind produsele secundare sau dispozițiile privind încetarea statutului de deșeu din prezenta directivă.
- (12) Regulamentul (CE) nr. 1774/2002 al Parlamentului European și al Consiliului din 3 octombrie 2002 de stabilire a normelor sanitare privind subprodusele de origine animală care nu sunt destinate consumului uman⁽²⁾ prevede, printre altele, controale proporționale privind colectarea, transportarea, prelucrarea, utilizarea și eliminarea tuturor subproduselor de origine animală, inclusiv a deșeurilor de origine animală, astfel încât aceasta să nu prezinte un risc pentru sănătatea publică și sănătatea animalelor. Prin urmare, este necesară clarificarea legăturii cu regulamentul respectiv, evitându-se dubla reglementare prin excluderea din domeniul de aplicare al prezentei directive a subproduselor de origine animală, în cazul în care sunt destinate unor utilizări care nu sunt considerate operațiuni de tratare a deșeurilor.
- (13) Pe baza experienței dobândite în aplicarea Regulamentului (CE) nr. 1774/2002, este necesară clarificarea domeniului de aplicare a legislației privind deșeurile și a dispozițiilor prevăzute de aceasta, referitoare la deșeurile periculoase, în ceea ce privește subprodusele de origine animală, reglementate de Regulamentul (CE) nr. 1774/2002. În cazul în care subprodusele de origine animală prezintă potențiale riscuri pentru sănătate, instrumentul juridic adecvat pentru abordarea acestora este Regulamentul (CE) nr. 1774/2002, și ar trebui evitate suprapuneri inutile cu legislația privind deșeurile.
- (14) Clasificarea deșeurilor ca periculoase ar trebui să se bazeze, printre altele, pe legislația comunitară în materie de substanțe chimice, în special în privința clasificării preparatelor ca preparate periculoase, inclusiv în ceea ce privește valorile concentrației limită utilizate în scopul acestei clasificări. Deșeurile periculoase ar trebui să fie reglementate conform unor norme stricte, pentru a preveni sau limita, pe cât posibil, potențialele efecte negative asupra mediului și asupra sănătății populației rezultate în urma unei gestionări necorespunzătoare. În plus, este necesară menținerea sistemului prin care au fost clasificate deșeurile și deșeurile periculoase în conformitate cu lista tipurilor de deșeuri, astfel cum a fost stabilită ultima dată prin Decizia 2000/532/CE a Comisiei⁽³⁾, pentru a încuraja o clasificare armonizată a deșeurilor și pentru a se asigura determinarea armonizată a deșeurilor considerate periculoase în cadrul Comunității.

⁽²⁾ JO L 273, 10.10.2002, p. 1.

⁽³⁾ Decizia 2000/532/CE din 3 mai 2000 de înlocuire a Deciziei 94/3/CE de stabilire a unei liste de deșeuri în temeiul articolului 1 litera (a) din Directiva 75/442/CEE a Consiliului privind deșeurile și a Directivei 94/904/CE a Consiliului de stabilire a unei liste de deșeuri periculoase în temeiul articolului 1 alineatul (4) din Directiva 91/689/CEE a Consiliului privind deșeurile periculoase (JO L 226, 6.9.2000, p. 3).

⁽¹⁾ JO C 76, 11.3.1997, p. 1.

- (15) Este necesar să se facă distincția între stocarea preliminară a deșeurilor înaintea colectării, colectarea deșeurilor și stocarea acestora înaintea tratării lor. Unitățile sau întreprinderile care generează deșeuri în cursul activităților lor nu trebuie considerate ca fiind implicate în gestionarea deșeurilor și nu este necesar să obțină o autorizație de stocare a deșeurilor înaintea colectării acestora.
- (16) Prin stocarea preliminară a deșeurilor la care face referire definiția termenului „colectare” se înțelege activitatea de stocare a deșeurilor înaintea colectării lor în instalații în care deșeurile sunt descărcate în vederea pregătirii lor pentru transportarea ulterioară în scopul valorificării sau al eliminării acestora într-un loc diferit. Ar trebui să se facă distincția între stocarea preliminară a deșeurilor înaintea colectării și stocarea deșeurilor înaintea tratării, în vederea îndeplinirii obiectivului prezentei directive, în funcție de tipul de deșeuri, dimensiunea și perioada de stocare a acestora și de scopul în care sunt colectate. Această distincție ar trebui să fie făcută de către statele membre. Stocarea deșeurilor înainte de valorificare pentru o perioadă mai mare sau egală cu trei ani și stocarea deșeurilor înainte de eliminare pentru o perioadă mai mare sau egală cu un an sunt reglementate prin Directiva 1999/31/CE a Consiliului din 26 aprilie 1999 privind depozitele de deșeuri ⁽¹⁾.
- (17) Nu este necesară înregistrarea programelor de colectare a deșeurilor care nu sunt efectuate cu titlu profesional, deoarece acestea prezintă riscuri mai scăzute și contribuie la colectarea separată a deșeurilor. Exemple de astfel de programe sunt colectarea deșeurilor medicale în farmacii, programele de preluare a deșeurilor practicate de magazinele care comercializează bunuri de consum și programele colective din școli.
- (18) Ar trebui ca prezenta directivă să includă definiții ale noțiunilor de prevenire, reutilizare, pregătire pentru reutilizare, tratare și reciclare, pentru a clarifica domeniul de aplicare a acestor noțiuni.
- (19) Definițiile noțiunilor de valorificare și eliminare trebuie modificate pentru a se asigura stabilirea unei distincții clare între cele două concepte, pe baza unei diferențe reale în ceea ce privește efectele asupra mediului prin înlocuirea resurselor naturale în economie și prin recunoașterea potențialelor beneficii pentru mediu și pentru sănătatea populației ale utilizării deșeurilor ca resursă. În plus, se pot elabora orientări pentru clarificarea cazurilor în care această distincție este dificil de pus în practică sau în care clasificarea activității ca valorificare nu corespunde efectelor reale ale operațiunii asupra mediului.
- (20) Prezenta directivă ar trebui să clarifice, de asemenea, cazurile în care incinerarea deșeurilor urbane solide este eficientă din punct de vedere energetic și poate fi considerată o operațiune de valorificare.
- (21) Operațiunile de eliminare care constau în evacuarea în mări și oceane, inclusiv eliminarea în subsolul marin sunt, de asemenea, reglementate de convenții internaționale, în special de Convenția pentru prevenirea poluării marine prin deversare de deșeuri și alte materiale, încheiată la Londra la 13 noiembrie 1972, precum și protocolul din 1996 la aceasta modificat în 2006.
- (22) Nu ar trebui să existe nicio confuzie între diferitele aspecte ale definiției deșeurilor și ar trebui să se aplice proceduri adecvate, în cazul în care este necesar, subproduselor care nu sunt deșeuri, pe de o parte, sau deșeurilor care încetează de a mai fi deșeuri, pe de altă parte. În vederea specificării anumitor aspecte ale definiției deșeurilor, prezenta directivă ar trebui să clarifice:
- cazurile în care substanțele sau obiectele care rezultă dintr-un proces de producție care nu a avut ca obiectiv inițial producerea unor astfel de substanțe sau obiecte sunt subproduse și nu deșeuri. Se poate decide că o substanță nu este deșeu numai pe baza unei abordări coordonate, care se actualizează în mod regulat, și numai în cazul în care o astfel de decizie este consecventă cu protecția mediului și a sănătății populației. În cazul în care utilizarea unui subprodus este permisă în conformitate cu o autorizație de mediu sau cu norme generale de protecție a mediului, acest lucru poate fi utilizat de către statele membre ca instrument pentru a se decide că nu se așteaptă să se producă vreun efect general advers asupra mediului sau a sănătății populației; un obiect sau o substanță se consideră a fi subprodus numai dacă sunt îndeplinite anumite condiții. Întrucât subprodusele intră în categoria produselor, exportul de subproduse ar trebui să respecte cerințele legislației comunitare pertinente; și
 - cazurile în care un deșeu încetează de a mai fi considerat deșeu, stabilindu-se criteriile conform cărora se decide acest lucru astfel încât să se asigure un nivel ridicat de protecție a mediului și beneficii economice și de mediu; posibile categorii de deșeuri pentru care ar trebui să se elaboreze specificații și criterii care să determine momentul din care acestea încetează să mai fie considerate ca atare, sunt, printre altele, deșeurile provenind din activități de construcție și demolări, anumite tipuri de cenușă și zgură, fierul vechi, agregatele, anvelopele, textilele, compostul, deșeurile de hârtie și sticla. Operațiunea de valorificare prin care se realizează încetarea statutului de deșeu poate consta pur și simplu în verificarea deșeurului pentru a stabili dacă acesta îndeplinește criteriile de încetare a statutului de deșeu.
- (23) Pentru a verifica sau calcula dacă obiectivele de reciclare și valorificare stabilite prin Directiva 94/62/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 20 decembrie 1994 privind ambalajele și deșeurile de ambalaje ⁽²⁾, Directiva 2000/53/CE a Parlamentului European și a

⁽¹⁾ JO L 182, 16.7.1999, p. 1.

⁽²⁾ JO L 365, 31.12.1994, p. 10.

Consiliului din 18 septembrie 2000 privind vehiculele scoase din uz ⁽¹⁾, Directiva 2002/96/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 27 ianuarie 2003 privind deșeurile de echipamente electrice și electronice (DEEE) ⁽²⁾ și Directiva 2006/66/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 6 septembrie 2006 privind bateriile și acumulatorii și deșeurile de baterii și acumulatori ⁽³⁾, precum și prin alte acte legislative comunitare relevante sunt îndeplinite, cantitățile de deșeuri care au încetat de a mai fi considerate ca atare ar trebui considerate drept deșeuri reciclate și valorificate atunci când sunt îndeplinite cerințele privind reciclarea sau valorificarea din respectivele acte legislative.

- (24) Pe baza definiției deșeurilor, în vederea promovării certitudinii și consecvenței, Comisia poate adopta linii directoare prin care să se specifice, în anumite cazuri, momentul în care unele substanțe sau obiecte devin deșeuri. Astfel de orientări pot fi elaborate, printre altele, pentru echipamente electrice și electronice și pentru vehicule.
- (25) Este necesară o alocare a costurilor care să reflecte costul real de mediu al generării și gestionării deșeurilor.
- (26) Principul „poluatorul plătește” este un principiu director la nivel european și internațional. Producătorul de deșeuri și deținătorul de deșeuri ar trebui să gestioneze deșeurile în așa fel încât să garanteze un nivel ridicat de protecție a mediului și a sănătății populației.
- (27) Introducerea în prezenta directivă a răspunderii extinse a producătorului reprezintă unul dintre mijloacele de a sprijini proiectarea și producerea de bunuri care iau în considerare pe deplin și facilitează utilizarea eficientă a resurselor pe parcursul întregului lor ciclu de viață, inclusiv propria lor reparare, reutilizare, dezasamblare și reciclare fără a aduce atingere liberei circulații a bunurilor pe piața internă.
- (28) Prezenta directivă ar trebui să contribuie la realizarea de către Uniunea Europeană a obiectivului „o societate a reciclării”, urmărind evitarea generării de deșeuri și utilizarea deșeurilor ca resursă. În special, cel de-al șaselea Program comunitar de acțiune pentru mediu semnalează necesitatea unor măsuri care să asigure trierea la sursă, colectarea și reciclarea fluxurilor de deșeuri prioritare. În conformitate cu acest obiectiv și ca modalitate de a facilita sau a ameliora potențialul de valorificare al deșeurilor, acestea ar trebuie colectate separat, în măsura în care acest lucru este posibil din punct de vedere tehnic, economic și al protecției mediului, înainte de a fi supuse unor operațiuni de valorificare care să ducă la cele mai bune rezultate globale din punct de vedere al protecției mediului. Statele membre ar trebui să încurajeze separarea compuşilor periculoși din fluxurile de deșeuri dacă este necesar în vederea asigurării unei gestionări raționale din punct de vedere ecologic.

- (29) Statele membre ar trebui să sprijine utilizarea materialelor reciclate, cum ar fi hârtia recuperată, în conformitate cu ierarhia deșeurilor și în vederea realizării unei societăți a reciclării și nu ar trebui să sprijine depozitarea materialelor reciclate în depozite de deșeuri sau incinerarea acestora, atunci când acest lucru este posibil.
- (30) În vederea punerii în aplicare a principiilor precauției și acțiunii preventive enunțate la articolul 174 alineatul (2) din tratat, este necesar să se stabilească obiective generale de protecție a mediului pentru gestionarea deșeurilor în cadrul Comunității. În temeiul acestor principii, Comunitatea și statele membre trebuie să instaureze un cadru pentru prevenirea, reducerea și, în măsura posibilului, eliminarea de la bun început a surselor de poluare sau de noxe prin adoptarea unor măsuri de natură să elimine riscurile recunoscute.
- (31) Ierarhia deșeurilor stabilește în general o ordine de prioritate pentru ceea ce reprezintă cea mai bună opțiune din punct de vedere al protecției mediului în legislația și politica în materie de deșeuri, în timp ce abaterea de la o astfel de ierarhie poate fi necesară pentru fluxuri specifice de deșeuri în cazul în care se justifică, printre altele, din motive de fezabilitate tehnică, de viabilitate economică și de protecție a mediului.
- (32) Pentru a permite întregii Comunități să asigure prin mijloace proprii eliminarea deșeurilor și valorificarea deșeurilor urbane mixte colectate din gospodăriile private și pentru a permite statelor membre să acționeze individual în acest scop, este necesară înființarea unei rețele de cooperare privind instalațiile de eliminare și instalațiile pentru valorificarea deșeurilor urbane mixte colectate din gospodăriile private, ținându-se cont de condițiile geografice și de necesitatea unor instalații specializate pentru anumite tipuri de deșeuri.
- (33) În scopul aplicării Regulamentului (CE) nr. 1013/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 iunie 2006 privind transferurile de deșeuri ⁽⁴⁾, deșeurile urbane mixte, astfel cum sunt menționate la articolul 3 alineatul (5) din respectivul regulament sunt în continuare considerate deșeuri urbane mixte chiar și în cazul în care au fost supuse unei operațiuni de tratare a deșeurilor care nu le-a modificat proprietățile în mod substanțial.
- (34) Este important ca deșeurile periculoase să fie etichetate în conformitate cu normele internaționale și comunitare. Cu toate acestea, în cazul în care asemenea deșeuri sunt colectate separat din gospodării, acest lucru nu ar trebui să aibă drept consecință obligația pentru proprietarii de gospodării de a prezenta documentația necesară.

⁽¹⁾ JO L 269, 21.10.2000, p. 34.

⁽²⁾ JO L 37, 13.2.2003, p. 24.

⁽³⁾ JO L 266, 26.9.2006, p. 1.

⁽⁴⁾ JO L 190, 12.7.2006, p. 1.

- (35) Este important, în conformitate cu ierarhia deșeurilor și în scopul reducerii emisiilor de gaze cu efect de seră rezultate din eliminarea deșeurilor prin depozitare, să se faciliteze colectarea separată și tratarea adecvată a biodeșeurilor în vederea producerii de compost fără riscuri pentru mediu și a altor materiale bazate pe bio-deșeuri. Comisia, în urma unei evaluări a gestionării biodeșeurilor, va prezenta, după caz, propuneri de măsuri legislative.
- (36) Se pot adopta standarde tehnice minime pentru activitățile de tratare a deșeurilor care nu intră sub incidența Directivei 96/61/CE atunci când există dovezi că aceasta ar fi în beneficiul protecției sănătății populației și a mediului și în cazul în care o abordare coordonată a punerii în aplicare a respectivei directive ar asigura protecția sănătății populației și a mediului.
- (37) Este necesar să se precizeze în continuare domeniul de aplicare și conținutul obligației de stabilire a unor planuri de gestionare a deșeurilor și să se includă în procesul de elaborare sau revizuire a acestor planuri de gestionare a deșeurilor necesitatea luării în considerare a efectelor generării și gestionării deșeurilor asupra mediului. De asemenea, ar trebui să se țină seama, după caz, de cerințele privind planurile de gestionare a deșeurilor, stabilite la articolul 14 din Directiva 94/62/CE, precum și de strategia de reducere a deșeurilor biodegradabile destinate depozitelor de deșeuri, prevăzută la articolul 5 din Directiva 1999/31/CE.
- (38) Statele membre pot aplica autorizații de mediu sau norme generale de protecție a mediului în cazul anumitor producători de deșeuri, fără a aduce atingere bunei funcționări a pieței interne.
- (39) În conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1013/2006, statele membre pot lua măsurile necesare pentru prevenirea transporturilor de deșeuri care nu corespund planurilor lor naționale de gestionare a deșeurilor. Prin derogare de la respectivul regulament, ar trebui să li se permită statelor membre să limiteze intrările de deșeuri în incineratoare clasificate ca instalații de valorificare, în cazul în care s-a stabilit că aceste intrări ar atrage eliminarea deșeurilor naționale sau tratarea deșeurilor într-un mod care nu este conform cu planurile lor de gestionare a deșeurilor. Este recunoscută posibilitatea ca anumite state membre să nu poată asigura o rețea care să includă gama completă de instalații de valorificare finală pe teritoriul lor.
- (40) Pentru a îmbunătăți modul de desfășurare a acțiunilor de prevenire a generării deșeurilor în statele membre și pentru a facilita răspândirea celor mai bune practici în acest domeniu, este necesară întărirea prevederilor privind prevenirea generării deșeurilor, precum și introducerea cerinței ca statele membre să elaboreze programe de prevenire a generării deșeurilor, axate pe efectele cele mai semnificative asupra mediului și care să ia în considerare întreaga durată a ciclului de viață al produselor și materialelor. Aceste măsuri ar trebui să urmărească ruperea legăturii dintre creșterea economică și efectele asupra mediului asociate generării de deșeuri. Părțile interesate, împreună cu publicul larg ar trebui să aibă posibilitatea de a lua parte la elaborarea programelor și să aibă acces la ele, odată ce au fost elaborate, în conformitate cu Directiva 2003/35/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 mai 2003 de instituire a participării publicului la elaborarea anumitor planuri și programe privind mediul ⁽¹⁾. Ar trebui elaborate obiective pentru prevenirea generării de deșeuri și pentru decuplarea creșterii economice de impactul asupra mediului asociat cu generarea de deșeuri, abordând, în mod adecvat, reducerea efectelor adverse ale deșeurilor și a cantităților de deșeuri produse.
- (41) În vederea realizării unei societăți europene a reciclării cu un nivel ridicat al eficienței resurselor, ar trebui stabilite obiective pentru pregătirea în vederea reutilizării și reciclării deșeurilor. Statele membre mențin abordări diferite privind colectarea deșeurilor menajere și a deșeurilor având caracteristici și compoziție asemănătoare. Prin urmare, este recomandabil ca aceste obiective să țină seama de diferitele sisteme de colectare a deșeurilor din diferite state membre. Fluxurile de deșeuri de diverse origini, asemănătoare cu deșeurile menajere, includ deșeurile menționate la punctul 20 din lista instituită prin Decizia 2000/532/CE a Comisiei.
- (42) Instrumentele economice pot juca un rol crucial în îndeplinirea obiectivelor privind prevenirea generării deșeurilor și gestionarea deșeurilor. Deșeurile au deseori valoare ca resursă, iar aplicarea în continuare a instrumentelor economice poate maximiza beneficiile pentru mediu. Prin urmare, ar trebui să se încurajeze utilizarea unor asemenea instrumente la un nivel corespunzător, subliniindu-se, însă, că statele membre pot decide la nivel individual cu privire la utilizarea acestora.
- (43) Anumite dispoziții referitoare la manipularea deșeurilor, stabilite în Directiva 91/689/CEE a Consiliului din 12 decembrie 1991 privind deșeurile periculoase ⁽²⁾, ar trebui modificate în sensul eliminării dispozițiilor învechite și în vederea unei mai mari clarități a textului. În scopul simplificării legislației comunitare, acestea ar trebui incluse în prezenta directivă. Pentru a clarifica modul de aplicare al interdicției de amestecare a deșeurilor stabilită prin Directiva 91/689/CEE și pentru a asigura protecția mediului și a sănătății populației, derogările de la interdicția de amestecare a deșeurilor, ar trebui, în plus, să satisfacă condiția conformității cu cele mai bune tehnici disponibile în sensul Directivei 96/61/CE. În consecință, Directiva 91/689/CEE ar trebui abrogată.

⁽¹⁾ JO L 156, 25.6.2003, p. 17.

⁽²⁾ JO L 377, 31.12.1991, p. 20.

- (44) În vederea simplificării legislației comunitare și al reflectării beneficiilor pentru mediu, dispozițiile relevante din Directiva 75/439/CEE a Consiliului din 16 iunie 1975 privind eliminarea uleiurilor uzate⁽¹⁾ ar trebui incluse în prezenta directivă. În consecință, Directiva 75/439/CEE ar trebui abrogată. Gestionarea uleiurilor uzate ar trebui să fie efectuată în conformitate cu ordinea de prioritate și ierarhie a deșeurilor și ar trebui acordată prioritate opțiunilor care oferă cele mai bune rezultate globale din punct de vedere al protecției mediului. Colectarea separată a uleiurilor uzate este în continuare esențială pentru asigurarea unei gestionări adecvate a acestor deșeuri și pentru prevenirea daunelor pe care eliminarea lor necorespunzătoare le poate provoca mediului.
- (45) Statele membre ar trebui să prevadă un regim de sancțiuni eficace, proporționate și cu efect de descurajare aplicabil persoanelor fizice sau juridice responsabile cu gestionarea deșeurilor, precum producătorilor, deținătorilor, brokerilor, agenților, transportatorilor și colecătorilor de deșeuri, unităților sau întreprinderilor care efectuează operațiuni de tratare a deșeurilor și pun în aplicare programe de gestionare a deșeurilor, în cazul în care acestea încalcă dispozițiile prezentei directive. Statele membre pot lua măsuri, de asemenea, în vederea recuperării costurilor legate de încălcarea acestor dispoziții și de măsurile de remediere, fără a aduce atingere dispozițiilor Directivei 2004/35/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 21 aprilie 2004 privind răspunderea pentru mediu în ceea ce privește prevenirea și repararea daunelor aduse mediului⁽²⁾.
- (46) Măsurile necesare pentru punerea în aplicare a prezentei directive ar trebui să fie adoptate în conformitate cu Decizia 1999/468/CE a Consiliului din 28 iunie 1999 de stabilire a normelor privind exercitarea competențelor de executare conferite Comisiei⁽³⁾.
- (47) Comisia ar trebui, în special, să fie împuternicită să stabilească criteriile referitoare la o serie de aspecte, cum ar fi condițiile în care un obiect trebuie considerat subprodus, încetarea statutului de deșeu și determinarea deșeurilor care sunt considerate periculoase, precum și să stabilească norme detaliate privind metode de aplicare și calculare pentru verificarea respectării obiectivelor de reciclare prevăzute în prezenta directivă. În plus, Comisia ar trebui să fie împuternicită să adapteze anexele în funcție de progresul tehnic și științific și să specifice aplicarea formulei pentru instalațiile de incinerare, menționate în anexa II, punctul R1. Deoarece măsurile respective au un domeniu general de aplicare și sunt destinate să modifice elemente neesențiale ale prezentei directive prin completarea acestora cu noi elemente neesențiale, acestea trebuie adoptate în conformitate cu procedura de reglementare cu control prevăzută la articolul 5a din Decizia 1999/468/CE.

- (48) În conformitate cu alineatul (34) din acordul interinstituțional privind o mai bună legiferare⁽⁴⁾, statele membre sunt încurajate să elaboreze, pentru ele însele și în interesul Comunității, propriile tabele care, pe cât posibil, să ilustreze corelația dintre prezenta directivă și măsurile de transpunere și să le aducă la cunoștința publicului.
- (49) Deoarece obiectivul prezentei directive, respectiv protecția mediului și a sănătății populației, nu poate fi realizat în mod satisfăcător de către statele membre și, având în vedere amploarea sau efectele prezentei directive, poate fi realizat mai bine la nivelul Comunității, aceasta poate adopta măsuri în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 din tratat. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este enunțat în respectivul articol, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea acestui obiectiv,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

CAPITOLUL I

OBIECTUL, DOMENIUL DE APLICARE ȘI DEFINIȚII

Articolul 1

Obiectul și domeniul de aplicare

Prezenta directivă stabilește măsuri în vederea protecției mediului și a sănătății populației prin prevenirea sau reducerea efectelor adverse generate de generarea și gestionarea deșeurilor și prin reducerea efectelor generale ale folosirii resurselor și creșterea eficienței folosirii acestora.

Articolul 2

Excluderi din domeniul de aplicare

- (1) Se exclud din domeniul de aplicare a prezentei directive următoarele:
- (a) efluenți gazoși emiși în atmosferă;
 - (b) soluri (în situ), inclusiv soluri contaminate neexcavate și clădiri legate permanent de sol;
 - (c) soluri necontaminate și alte materiale geologice naturale excavate în timpul activităților de construcție, în cazul în care este sigur că respectivul material va fi utilizat pentru construcții în starea sa naturală și pe locul de unde a fost excavat;

⁽¹⁾ JO L 194, 25.7.1975, p. 23.

⁽²⁾ JO L 143, 30.4.2004, p. 56.

⁽³⁾ JO L 184, 17.7.1999, p. 23.

⁽⁴⁾ JO C 321, 31.12.2003, p. 1

(d) deșeuri radioactive;

(e) explozibili dezafectați;

(f) materii fecale, în cazul în care acestea nu intră sub incidența alineatului (2) litera (b), paie și alte materii naturale nepericuloase provenite din agricultură sau silvicultură și care sunt folosite în agricultură sau silvicultură sau pentru producerea de energie din biomasă prin procese sau metode care nu dăunează mediului și nu pun în pericol sănătatea populației.

(2) În măsura în care intră sub incidența altor acte legislative comunitare, se exclud din domeniul de aplicare al prezentei directive următoarele:

(a) ape uzate;

(b) subproduse de origine animală inclusiv produse transformate care intră sub incidența Regulamentului (CE) nr. 1774/2002, cu excepția produselor care urmează să fie incinerate, depozitate sau utilizate într-o instalație de producere a biogazului sau a compostului;

(c) carcase de animale care au decedat în orice alt mod decât prin sacrificare, inclusiv animale care au fost sacrificate pentru eradicarea unei epizootii, și care sunt eliminate conform Regulamentului (CE) nr. 1774/2002;

(d) deșeuri rezultate în urma activităților de prospectare, extracție, tratare și stocare a resurselor minerale, precum și a exploatarei carierelor care intră sub incidența Directivei 2006/21/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 martie 2006 privind gestionarea deșeurilor din industriile extractive ⁽¹⁾.

(3) Fără a aduce atingere obligațiilor prevăzute de alte acte legislative comunitare aplicabile, sedimentele depuse în apele de suprafață în scopul gestionării apelor și a căilor navigabile sau al prevenirii inundațiilor, al atenuării efectelor inundațiilor și ale secetei sau ale asanării terenurilor, nu intră sub incidența prezentei directive în cazul în care se dovedește că respectivele sedimente sunt nepericuloase.

(4) Prin intermediul unor directive speciale pot fi stabilite norme speciale pentru cazuri individuale, sau care completează dispozițiile prezentei directive, privind gestionarea anumitor categorii de deșeuri.

Articolul 3

Definiții

În sensul prezentei directive, se aplică următoarele definiții:

1. „deșeuri” înseamnă orice substanță sau obiect pe care deținătorul le aruncă sau are intenția sau obligația să le arunce;

2. „deșeuri periculoase” înseamnă orice deșeuri care prezintă una sau mai multe din proprietățile periculoase enumerate în anexa III;

3. „uleiuri uzate” înseamnă toate uleiurile minerale sau lubrifiții sintetici sau uleiurile industriale care au devenit improprii folosinței pentru care au fost destinate inițial, cum ar fi uleiurile utilizate de la motoarele cu combustie și de la sistemele de transmisie, uleiurile lubrifiante, uleiurile pentru turbine și cele pentru sistemele hidraulice;

4. „bio-deșeurile” sunt deșeuri biodegradabile provenite din grădini și parcuri, deșeurile alimentare sau cele provenite din bucătăriile gospodăriilor private, restaurantelor, firmelor de catering sau din magazine de vânzare cu amănuntul și compatibile cu deșeurile provenite din uzinele de prelucrare a produselor alimentare;

5. „producător de deșeuri” înseamnă orice persoană ale cărei activități generează deșeuri (producător inițial de deșeuri) sau orice persoană care efectuează operațiuni de pre-tratare, amestecare sau de alt tip, care duc la modificarea naturii sau a compoziției acestor deșeuri;

6. „deținător de deșeuri” înseamnă producătorul deșeurilor sau persoana fizică sau juridică care se află în posesia acestora;

7. „comerciant” înseamnă orice întreprindere care acționează în nume propriu pentru cumpărarea și pentru vânzarea ulterioară a deșeurilor, inclusiv acei comercianți care nu intră fizic în posesia deșeurilor;

8. „broker” înseamnă orice întreprindere care se ocupă de valorificarea sau eliminarea deșeurilor în numele altor persoane, inclusiv brokerii care nu intră fizic în posesia deșeurilor;

9. „gestionarea deșeurilor” înseamnă colectarea, transportul, valorificarea și eliminarea deșeurilor, inclusiv supervizarea acestor operațiuni și întreținerea ulterioară a amplasamentelor de eliminare, inclusiv acțiunile întreprinse de un comerciant sau un broker;

10. „colectare” înseamnă strângerea deșeurilor, inclusiv sortarea și stocarea preliminară a deșeurilor, în vederea transportării la o instalație de tratare;

⁽¹⁾ JO L 102, 11.4.2006, p. 15.

11. „colectare separată” înseamnă colectarea în cadrul căreia un flux de deșeuri este păstrat separat în funcție de tipul și natura deșeurilor, cu scopul de a facilita tratarea specifică a acestora;
12. „prevenire” înseamnă măsurile luate înainte ca o substanță, un material sau un produs să devină deșeu, care reduc:
- (a) cantitatea de deșeuri, inclusiv prin reutilizarea produselor sau prelungirea duratei de viață a acestora;
 - (b) impactul negativ al deșeurilor generate asupra mediului și sănătății populației, sau
 - (c) conținutul de substanțe nocive al materialelor și produselor;
13. „reutilizare” înseamnă orice operațiune prin care produsele sau componentele care nu au devenit deșeuri sunt utilizate din nou în același scop pentru care au fost concepute;
14. „tratare” înseamnă operațiunile de valorificare sau eliminare, inclusiv pregătirea prealabilă valorificării sau eliminării;
15. „valorificare” înseamnă orice operațiune care are drept rezultat principal faptul că deșeurile servesc unui scop util prin înlocuirea altor materiale care ar fi fost utilizate într-un anumit scop, sau faptul că deșeurile sunt pregătite pentru a putea servi scopului respectiv, în întreprinderi sau în economie în general. Anexa II stabilește o listă a operațiunilor de valorificare, listă care nu este exhaustivă;
16. „pregătirea pentru reutilizare” înseamnă operațiunile de verificare, curățare sau valorificare prin reparare, prin care produsele sau componentele produselor care au devenit deșeuri sunt pregătite pentru a fi reutilizate fără nicio altă operațiune de pre-tratare;
17. „reciclare” înseamnă orice operațiune de valorificare prin care deșeurile sunt transformate în produse, materiale sau substanțe pentru a-și îndeplini funcția lor inițială sau pentru alte scopuri. Aceasta include retratarea materialelor organice, dar nu include valorificarea energetică și conversia în vederea folosirii materialelor drept combustibil sau pentru operațiunile de umplere;
18. „regenerarea uleiurilor uzate” înseamnă orice proces de reciclare prin care uleiurile de bază pot fi produse prin rafinarea uleiurilor uzate, în special prin îndepărtarea contaminanților, a produselor de oxidare și a aditivilor conținuți de acestea;
19. „eliminare” înseamnă orice operațiune care nu este o operațiune de valorificare, chiar și în cazul în care una dintre consecințele secundare ale acesteia ar fi recuperarea de substanțe sau de energie. Anexa I stabilește o listă a operațiunilor de eliminare, listă care nu este exhaustivă;
20. „cele mai bune tehnici disponibile” înseamnă cele mai bune tehnici disponibile în conformitate cu articolul 2 alineatul (11) din Directiva 96/61/CE.

Articolul 4

Ierarhia deșeurilor

(1) Ierarhia deșeurilor, astfel cum este prezentată mai jos, se aplică în calitate de ordine a priorităților în cadrul legislației și al politicii în materie de prevenire a generării și de gestionare a deșeurilor:

- (a) prevenirea;
- (b) pregătirea pentru reutilizare;
- (c) reciclarea;
- (d) alte operațiuni de valorificare, de exemplu valorificarea energetică; și
- (e) eliminarea.

(2) În aplicarea ierarhiei deșeurilor menționate la alineatul (1), statele membre adoptă măsuri pentru a încuraja opțiunile care produc cel mai bun rezultat global în privința mediului. Aceasta poate să impună ca anumite fluxuri de deșeuri specifice să se îndepărteze de la ierarhie, în cazul în care acest lucru se justifică prin analiza întregului ciclu de viață privind efectele globale ale generării și gestionării respectivelor deșeuri.

Statele membre garantează că procesul de elaborare a legislației și a politicii în materie de deșeuri se desfășoară în deplină transparență și respectă reglementările naționale în vigoare referitoare la consultarea și participarea cetățenilor și a părților interesate.

Statele membre iau în considerare principiile generale ale protecției mediului, al precauției și durabilității, fezabilității tehnice și viabilității economice, protecției resurselor, precum și impactul global asupra mediului, sănătății populației, economiei și societății, conform articolelor 1 și 13.

Articolul 5**Subproduse**

(1) Pentru ca o substanță sau un obiect, care rezultă în urma unui proces de producție al cărui obiectiv principal nu este producerea acestuia, să nu fie considerat(ă) deșeu în sensul articolului 3 punctul 1, dar să fie considerat(ă) subprodus trebuie îndeplinite următoarele condiții:

- (a) utilizarea ulterioară a substanței sau a obiectului este sigură;
- (b) substanța sau obiectul pot fi utilizate direct, fără a fi supuse unei alte prelucrări suplimentare decât cea prevăzută de practica industrială obișnuită;
- (c) substanța sau obiectul este produs ca parte integrantă a unui proces de producție; și
- (d) utilizarea ulterioară este legală, și anume substanța sau obiectul îndeplinește toate cerințele relevante privind produsul, protecția mediului și protecția sănătății pentru utilizarea specifică și nu va produce efecte globale nocive asupra mediului sau a sănătății populației.

(2) Pe baza condițiilor prevăzute la alineatul (1), măsurile pot fi adoptate pentru a determina criteriile care trebuie îndeplinite de anumite substanțe sau obiecte pentru a putea fi considerate subproduse și nu deșeuri în conformitate cu articolul 3 punctul 1. Măsurile respective, destinate să modifice elemente neesențiale ale prezentei directive prin completarea acesteia, se adoptă în conformitate cu procedura de reglementare cu control menționată la articolul 39 alineatul (2).

Articolul 6**Încetarea statutului de deșeu**

(1) Anumite categorii de deșeuri încetează să mai fie considerate deșeuri, în sensul articolului 3 punctul 1 în momentul în care au trecut printr-o operațiune de valorificare, inclusiv reciclarea, și îndeplinesc o serie de criterii specifice care urmează să fie definite conform următoarelor condiții:

- (a) substanța sau obiectul sunt utilizate în mod curent pentru îndeplinirea unor scopuri specifice;
- (b) există o piață sau cerere pentru substanța sau obiectul în cauză;
- (c) substanța sau obiectul îndeplinește cerințele tehnice pentru îndeplinirea scopurilor specifice și respectă legislația și normele aplicabile produselor; și

(d) utilizarea substanței sau a obiectului nu va produce efecte nocive asupra mediului sau a sănătății populației.

Criteriile includ și valorile limită pentru poluanți, dacă este necesar și iau în considerare orice eventuale efecte negative asupra mediului ale substanței sau produsului în cauză.

(2) Măsurile respective, destinate să modifice elemente neesențiale ale prezentei directive prin completarea acesteia, cu privire la adoptarea criteriilor prevăzute la alineatul (1) și care precizează tipurile de deșeuri cărora li se aplică respectivele criterii se adoptă în conformitate cu procedura de reglementare cu control menționată la articolul 39 alineatul (2). Criteriile specifice încetării statutului de deșeu trebuie luate în considerare, printre altele, cel puțin în cazul agregatelor, hârtiei, sticlei, metalelor, anvelopelor și al textilelor.

(3) Deșeurile care încetează să mai fie considerate deșeuri în conformitate cu alineatele (1) și (2), încetează de asemenea să mai fie considerate deșeuri în scopul atingerii obiectivelor de valorificare și reciclare prevăzute de Directivele 94/62/CE, 2000/53/CE, 2002/96/CE și 2006/66/CE, precum și de alte acte legislative comunitare aplicabile, atunci când sunt îndeplinite cerințele privind reciclarea sau valorificarea din respectivele acte legislative.

(4) În cazul în care nu există criterii stabilite la nivel comunitar în conformitate cu procedura prevăzută la alineatele (1) și (2), statele membre pot decide de la caz la caz dacă un anumit deșeu a încetat să fie considerat ca atare, luând în considerare jurisprudența aplicabilă. Astfel de decizii sunt notificate Comisiei în conformitate cu Directiva 98/34/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 iunie 1998, de stabilire a unei proceduri pentru furnizarea de informații în domeniul standardelor și reglementărilor tehnice și al normelor privind serviciile societății informaționale ⁽¹⁾, atunci când directiva respectivă o impune.

Articolul 7**Lista deșeurilor**

(1) Măsurile destinate să modifice elemente neesențiale ale prezentei directive cu privire la actualizarea listei deșeurilor stabilită prin Decizia 2000/532/CE sunt adoptate în conformitate cu procedura de reglementare cu control menționată la articolul 39 alineatul (2). Lista deșeurilor include deșeuri periculoase și ia în considerare originea și compoziția deșeurilor și, dacă este cazul, valorile limită de concentrație a substanțelor periculoase. Lista de deșeuri este obligatorie pentru a determina dacă un deșeu trebuie considerat deșeu periculos. Includerea unui obiect sau a unei substanțe pe listă nu înseamnă că respectivul obiect sau respectiva substanță va fi considerat(ă) deșeu în orice împrejurare. O substanță sau un obiect este considerat deșeu numai în cazul în care corespunde definiției de la articolul 3 punctul 1.

⁽¹⁾ JO L 204, 21.7.1998, p. 37.

(2) Un stat membru poate considera că anumite deșeuri sunt periculoase în cazul în care, chiar dacă nu figurează pe lista de deșeuri, acestea prezintă una sau mai multe dintre proprietățile enumerate în anexa III. Statul membru notifică astfel de situații Comisiei fără întârziere. Acesta le consemnează în raportul prevăzut la articolul 37 alineatul (1) și furnizează Comisiei toate informațiile relevante. În lumina notificărilor primite, lista este reexaminată pentru a determina dacă aceasta trebuie adaptată.

(3) În cazul în care un stat membru deține dovezi conform cărora anumite deșeuri care figurează pe listă ca fiind periculoase nu prezintă niciuna din proprietățile enumerate în anexa III, acesta le poate trata ca nepericuloase. Statul membru notifică fără întârziere situațiile de acest tip Comisiei și furnizează Comisiei toate dovezile necesare. În lumina notificărilor primite, lista este reexaminată pentru a determina dacă aceasta trebuie adaptată.

(4) Reclasificarea deșeurilor periculoase ca deșeuri nepericuloase nu se poate realiza prin diluarea sau amestecarea acestora în scopul de a diminua concentrațiile inițiale de substanțe periculoase la un nivel mai mic decât nivelul prevăzut pentru ca un deșeu să fie definit ca fiind periculos.

(5) Măsurile destinate să modifice elemente neesențiale ale prezentei directive cu privire la reexaminarea listei pentru a determina dacă aceasta trebuie adaptată în conformitate cu alineatele (2) și (3) se adoptă în conformitate cu procedura de reglementare cu control menționată la articolul 39 alineatul (2).

(6) Statele membre pot considera deșeurile drept nepericuloase în conformitate cu lista deșeurilor menționată la alineatul (1).

(7) Comisia asigură faptul că lista deșeurilor și orice revizuire a acestei liste respectă în mod corespunzător principiile clarității, inteligibilității și accesibilității pentru utilizatori, în special pentru întreprinderi mici și mijlocii (IMM-uri).

CAPITOLUL II

CERINȚE GENERALE

Articolul 8

Răspunderea extinsă a producătorilor

(1) Pentru a consolida reutilizarea și prevenirea, reciclarea și alte tipuri de valorificare a deșeurilor, statele membre adoptă măsuri legislative sau non-legislative pentru a se asigura că orice persoană fizică sau juridică care, la nivel profesional, elaborează, produce, prelucraază, tratează, vinde sau importă produse (producătorul produsului) este supusă unui regim de răspundere extinsă a producătorului.

Astfel de măsuri pot include, printre altele, acceptarea produselor returnate și a deșeurilor care rămân după utilizarea respectivelor produse, precum și gestionarea ulterioară a deșeurilor și răspunderea financiară pentru aceste activități. Aceste măsuri pot include obligația de a pune la dispoziția publicului informațiile disponibile cu privire la caracterul reutilizabil și reciclabil al produselor.

(2) Statele membre pot lua măsurile necesare pentru a încuraja proiectarea de produse care să aibă un efect redus asupra mediului și care să genereze o cantitate scăzută de deșeuri în timpul producerii și al utilizării ulterioare, și pentru a se asigura că valorificarea și eliminarea produselor care au devenit deșeuri se realizează în conformitate cu articolele 4 și 13.

Astfel de măsuri pot, printre altele, să încurajeze dezvoltarea, producerea și comercializarea produselor cu utilizări multiple, care sunt durabile din punct de vedere tehnic și care pot, după ce au devenit deșeuri, să facă obiectul unei valorificări sigure și al unei eliminări care să respecte mediul.

(3) În momentul aplicării răspunderii extinse a producătorului, statele membre iau în considerare fezabilitatea tehnică și viabilitatea economică precum și efectele globale asupra mediului și a sănătății populației și impactul social, cu respectarea necesității de a asigura buna funcționare a pieței interne.

(4) Regimul de răspundere extinsă a producătorului este aplicat fără a se aduce atingere răspunderii pentru gestionarea deșeurilor prevăzută la articolul 15 alineatul (1) și fără a aduce atingere legislației specifice existente privind fluxul de deșeuri și privind produsele.

Articolul 9

Prevenirea generării deșeurilor

După consultarea tuturor părților interesate, Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului următoarele rapoarte, însoțite, dacă este cazul, de propunerile de măsuri necesare pentru a sprijini activitățile de prevenire și punerea în aplicare a programelor de prevenire a generării deșeurilor menționate la articolul 29 și care cuprind:

(a) până la sfârșitul anului 2001, un raport interimar referitor la evoluția generării de deșeuri și la domeniul de aplicare al prevenirii generării deșeurilor, inclusiv definirea unei politici de proiectare ecologică a produselor, care să abordeze atât generarea deșeurilor, cât și prezența substanțelor periculoase în deșeuri pentru a promova tehnologiile axate asupra produselor durabile, reutilizabile și reciclabile;

(b) până la sfârșitul anului 2011, elaborarea unui plan de acțiune pentru adoptarea unor măsuri de sprijin suplimentare la nivel european, în special a unor măsuri de modificare a modelelor de consum actuale;

(c) până la sfârșitul anului 2014, stabilirea obiectivelor pentru 2020 în materie de prevenire a generării de deșeuri și de decuplare, care să se bazeze pe cele mai bune practici în vigoare, inclusiv, dacă este cazul, o reexaminare a indicatorilor menționați la articolul 29 alineatul (4).

Articolul 10

Valorificarea

(1) Statele membre adoptă măsurile necesare pentru a garanta că toate deșeurile sunt supuse unor operațiuni de valorificare în conformitate cu articolele 4 și 13.

(2) În cazul în care acest lucru este necesar pentru respectarea alineatului (1) și pentru facilitarea sau îmbunătățirea valorificării, deșeurile sunt colectate separat, în cazul în care acest lucru este posibil din punct de vedere tehnic, economic și al protecției mediului, și nu se amestecă cu alte deșeuri sau materiale cu proprietăți diferite.

Articolul 11

Reutilizarea și reciclarea

(1) Statele membre adoptă măsurile corespunzătoare pentru a promova reutilizarea produselor și activitățile de pregătire pentru reutilizare, în special prin măsuri de stimulare a creării unor rețele de reutilizare și reparare și prin sprijinirea acestora, prin utilizarea unor instrumente economice, a unor criterii referitoare la achizițiile publice, prin obiective cantitative sau alte măsuri.

Statele membre iau măsuri de promovare a reciclării de înaltă calitate și, în acest scop, introduc sisteme de colectare separată a deșeurilor, în cazul în care acest demers este posibil din punct de vedere tehnic, economic și al protecției mediului, iar sistemele respective respectă standardele de calitate necesare pentru sectoarele de reciclare corespunzătoare.

Până în anul 2015, cu condiția respectării articolului 10 alineatul (2), se introduc sisteme de colectare separată cel puțin pentru următoarele: hârtie, metal, plastic și sticlă.

(2) Pentru respectarea obiectivelor prezentei directive și pentru a evolua în direcția unei societăți europene a reciclării cu un înalt nivel de eficiență a folosirii resurselor, statele membre adoptă măsurile necesare destinate realizării următoarelor obiective:

(a) până în 2020, pregătirea pentru reutilizarea și reciclarea deșeurilor, cum ar fi, cel puțin, hârtie, metal, plastic și

sticlă provenind din gospodării și, eventual, provenind din alte surse, în măsura în care aceste fluxuri de deșeuri sunt similare deșeurilor care provin din gospodării, se mărește la un nivel minim de 50 % din masa totală;

(b) până în 2020, pregătirea pentru reutilizarea, reciclarea și alte operațiuni de valorificare materială, inclusiv operațiuni de umplere care utilizează deșeuri pentru a înlocui alte materiale, a deșeurilor nepericuloase provenind din activități de construcție și demolări, cu excepția materialelor geologice naturale definite la categoria 17 05 04 din CED, se mărește la un nivel minim de 70 % din masă.

(3) Comisia stabilește reguli detaliate de aplicare și metode de calcul pentru verificarea respectării obiectivelor fixate la alineatul (2) din prezentul articol, având în vedere Regulamentul (CE) nr. 2150/2002 al Parlamentului European și al Consiliului din 25 noiembrie 2002 referitor la statisticile privind deșeurile⁽¹⁾. Acestea pot include perioade de tranziție pentru statele membre care, în 2008, au reciclat mai puțin de 5 % din oricare dintre categoriile de deșeuri menționate la alineatul (2). Măsurile respective, destinate să modifice elemente neesențiale ale prezentei directive prin completarea acesteia, se adoptă în conformitate cu procedura de reglementare cu control menționată la articolul 39 (2) din prezenta directivă.

(4) Până la 31 decembrie 2014, Comisia examinează măsurile și obiectivele menționate la alineatul (2) în vederea consolidării obiectivelor, dacă acest lucru este necesar, și pentru a lua în considerare stabilirea unor obiective pentru alte fluxuri de deșeuri. Raportul Comisiei, însoțit, după caz, de o propunere, se trimite Parlamentului European și Consiliului. În raportul său, Comisia ia în considerare efectele asupra mediului, economice și sociale semnificative pe care le are stabilirea obiectivelor.

(5) La fiecare trei ani, în conformitate cu articolul 37, statele membre înaintează Comisiei rapoarte privind stadiul îndeplinirii obiectivelor. În cazul neîndeplinirii obiectivelor, acest raport include motivele eșecului respectiv și măsurile pe care statele membre intenționează să le ia în vederea îndeplinirii obiectivelor respective.

Articolul 12

Eliminarea

Statele membre garantează că, în cazul în care valorificarea, astfel cum este prevăzută la articolul 10 alineatul (1), nu are loc, toate deșeurile sunt supuse operațiunilor de eliminare în condiții de siguranță, care îndeplinesc cerințele de la articolul 13 privind protecția sănătății populației și a mediului.

⁽¹⁾ JO L 332, 9.12.2002, p. 1.

Articolul 13

Protecția sănătății populației și a mediului

Statele membre adoptă măsurile necesare pentru a garanta că gestionarea deșeurilor se face fără a pune în pericol sănătatea și fără a dăuna mediului, în special:

- (a) fără a crea riscuri pentru apă, aer, sol, faună sau floră;
- (b) fără a crea neplăceri din cauza zgomotului sau a mirosurilor; și
- (c) fără a afecta negativ peisajul sau zonele de interes special.

Articolul 14

Costurile

(1) În conformitate cu principiul „poluatorul plătește”, costul gestionării deșeurilor urmează să fie suportat de producătorul inițial de deșeurii, sau de deținătorii actuali ori deținătorii anteriori ai deșeurilor.

(2) Statele membre pot decide că respectivele costuri ale gestiunii deșeurilor urmează să fie suportate în întregime sau în parte de producătorul produsului din care derivă deșeurii respectiv și că distribuitorii unui asemenea produs pot participa la aceste costuri.

CAPITOLUL III

GESTIONAREA DEȘEURILOR

Articolul 15

Responsabilitatea pentru gestionarea deșeurilor

(1) Statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că orice producător inițial de deșeurii sau alt deținător de deșeurii efectuează el însuși operațiunea de tratare a deșeurilor sau transferă această operațiune unui agent, unei unități sau întreprinderi care desfășoară activități de tratare a deșeurilor sau unui colector de deșeurii public sau privat în conformitate cu articolele 4 și 13.

(2) Atunci când deșeurile sunt transferate de la producătorul sau deținătorul inițial către una dintre persoanele fizice sau juridice menționate la alineatul (1) în vederea efectuării unor operațiuni de tratare preliminară, acesta nu este scutit, ca regulă generală, de responsabilitatea pentru realizarea operațiunilor de valorificare sau de eliminare completă.

Fără a aduce atingere Regulamentului (CE) nr. 1013/2006, statele membre pot preciza condițiile cu privire la responsabilitate și decide în ce cazuri producătorului inițial îi revine responsabilitatea pentru întregul lanț al procesului de tratare sau în care cazuri responsabilitatea producătorului și a dețină-

torului se poate împărți sau delega între actorii din lanțul procesului de tratare.

(3) Statele membre pot decide, în conformitate cu articolul 8, ca responsabilitatea cu privire la organizarea activităților de gestionare a deșeurilor să revină parțial sau în totalitate producătorului produsului din care derivă deșeurii respectiv și ca distribuitorii respectivului produs să împartă această responsabilitate.

(4) Statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că, pe teritoriul lor, unitățile sau întreprinderile specializate în colectarea sau transportul de deșeurii livrează deșeurile colectate și transportate la instalațiile corespunzătoare de tratare cu respectarea obligațiilor prevăzute la articolul 13.

Articolul 16

Principiile autonomiei și proximității

(1) Statele membre iau măsurile necesare, în colaborare cu alte state membre, dacă este necesar sau oportun, în vederea stabilirii unei rețele integrate și corespunzătoare de unități de eliminare a deșeurilor și de instalații de valorificare a deșeurilor municipale mixte colectate din gospodăriile private, inclusiv în cazul în care această colectare vizează și astfel de deșeurii provenite de la alți producători, luând în considerare cele mai bune tehnici disponibile.

Prin derogare de la Regulamentul (CE) nr. 1013/2006, statele membre pot limita, în vederea protejării propriei rețele, intrările transporturilor de deșeurii destinate incineratoarelor clasificate ca instalații de valorificare, în cazul în care s-a stabilit că asemenea transporturi ar duce la necesitatea eliminării deșeurilor naționale sau ar presupune tratarea respectivelor deșeurii într-un mod care nu este consecvent cu planurile lor de gestionare a deșeurilor. Statele membre notifică orice astfel de decizie Comisiei. Statele membre pot, de asemenea, să limiteze ieșirile transporturilor de deșeurii din considerente de mediu, astfel cum sunt prevăzute în Regulamentul (CE) nr. 1013/2006.

(2) Rețeaua este concepută pentru a permite întregii Comunități să asigure prin mijloace proprii eliminarea deșeurilor, precum și valorificarea deșeurilor menționate la alineatul (1) și pentru a permite statelor membre să acționeze individual în acest scop, ținând seama de condițiile geografice și de necesitatea unor instalații specializate pentru anumite tipuri de deșeurii.

(3) Rețeaua permite eliminarea deșeurilor și valorificarea deșeurilor menționate la alineatul (1) într-una din cele mai apropiate instalații adecvate, prin cele mai potrivite metode și tehnologii, pentru a asigura un înalt nivel de protecție pentru mediu și sănătatea publică.

(4) Principiile autonomiei și proximității nu înseamnă că fiecare stat membru trebuie să posede gama completă de instalații de valorificare finală pe teritoriul său.

Articolul 17

Controlul deșeurilor periculoase

Statele membre adoptă măsurile necesare, astfel încât generarea, colectarea și transportul deșeurilor periculoase, precum și stocarea și tratarea acestora, să se realizeze în condiții de protecție pentru mediul înconjurător și pentru sănătatea umană, pentru a îndeplini cerințele de la articolul 13, inclusiv măsuri care să garanteze urmărirea și controlul deșeurilor periculoase, începând cu generarea acestora și până la destinația finală, în conformitate cu prevederile articolelor 35 și 36.

Articolul 18

Interzicerea amestecării deșeurilor periculoase

(1) Statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că deșeurile periculoase nu sunt amestecate nici cu alte categorii de deșeuri periculoase, nici cu alte deșeuri, substanțe sau materiale. Amestecarea include diluarea substanțelor periculoase.

(2) Prin derogare de la alineatul (1), statele membre pot autoriza amestecarea cu condiția ca:

(a) operațiunea de amestecare să fie efectuată de o unitate sau întreprindere pe baza unei autorizații obținute conform dispozițiilor articolului 23;

(b) condițiile prevăzute la articolul 13 să fie respectate, iar efectele nocive ale gestionării deșeurilor asupra sănătății populației și asupra mediului să nu fie agravate; și

(c) operațiunea de amestecare să se realizeze în conformitate cu cele mai bune tehnici disponibile.

(3) În cazul în care deșeurile periculoase au fost amestecate într-un mod diferit de cel prevăzut la alineatul (1), separarea se efectuează dacă este posibil și necesar, pe baza unor criterii tehnice și economice de fezabilitate, pentru a respecta dispozițiile articolului 13.

Articolul 19

Etichetarea deșeurilor periculoase

(1) Statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că, în timpul colectării, al transportului și al stocării temporare, deșeurile periculoase sunt ambalate și etichetate în conformitate cu normele internaționale și comunitare în vigoare.

(2) În cazul în care deșeurile periculoase sunt transferate pe teritoriul unui stat membru, acestea sunt însoțite de un document de identificare care poate fi în format electronic și care conține datele corespunzătoare menționate în anexa IB la Regulamentul (CE) nr. 1013/2006.

Articolul 20

Deșeurile periculoase rezultate din gospodării

Articolele 17, 18, 19 și 35 nu se aplică deșeurilor mixte provenind din gospodării private.

Articolele 19 și 35 nu se aplică fracțiunilor separate de deșeuri periculoase provenind din gospodării private atât timp cât colectarea, eliminarea sau valorificarea lor nu a fost acceptată de o unitate sau întreprindere care a obținut o autorizație sau a fost înregistrată în conformitate cu articolele 23 sau 26.

Articolul 21

Uleiurile uzate

(1) Fără a aduce atingere obligațiilor privind gestionarea deșeurilor periculoase prevăzute la articolele 18 și 19, statele membre adoptă măsurile necesare pentru a se asigura că:

(a) uleiurile uzate sunt colectate separat în cazul în care acest lucru este posibil din punct de vedere tehnic;

(b) uleiurile uzate sunt tratate în conformitate cu articolele 4 și 13;

(c) în cazul în care acest lucru este posibil din punct de vedere tehnic și viabil din punct de vedere economic, uleiurile uzate prezentând caracteristici diferite nu se amestecă, iar uleiurile uzate nu se amestecă cu alte tipuri de deșeuri sau substanțe dacă o astfel de amestecare împiedică tratarea lor.

(2) În scopul colectării separate a uleiurilor uzate și al tratării lor corespunzătoare, statele membre pot, conform condițiilor lor naționale, să aplice măsuri suplimentare, cum ar fi cerințe tehnice, responsabilitatea producătorilor, instrumente economice sau acorduri voluntare.

(3) În cazul în care, conform legislației naționale, uleiurile uzate fac obiectul unor cerințe privind regenerarea, statele membre pot prevedea ca acestea să fie regenerate dacă acest lucru este posibil din punct de vedere tehnic și atunci când se aplică articolele 11 sau 12 din Regulamentul (CE) nr. 1013/2006, pot restricționa transportul transfrontalier de uleiuri uzate dinspre teritoriul lor către instalații de incinerare sau co-incinerare, pentru a acorda prioritate regenerării uleiurilor uzate.

Articolul 22**Bio-deșeurile**

Statele membre iau măsuri, dacă este cazul, și în conformitate cu articolele 4 și 13, pentru a încuraja:

- (a) colectarea separată a bio-deșeurilor în vederea compostării și fermentării bio-deșeurilor;
- (b) tratarea bio-deșeurilor într-un mod care asigură un înalt nivel de protecție a mediului;
- (c) folosirea unor materiale sigure pentru mediu produse din bio-deșeuri.

Comisia efectuează un studiu de evaluare cu privire la gestionarea bio-deșeurilor în vederea prezentării unei propuneri, dacă este cazul. Studiul de evaluare examinează oportunitatea stabilirii de cerințe minime pentru gestionarea bio-deșeurilor și criteriile de calitate pentru compostul produsul fermentat din bio-deșeuri, în vederea garantării unui nivel înalt de protecție a sănătății populației și a mediului.

CAPITOLUL IV**AUTORIZARE ȘI ÎNREGISTRARE****Articolul 23****Eliberarea autorizației**

(1) Statele membre impun tuturor unităților sau întreprinderilor care intenționează să desfășoare activități de tratare a deșeurilor să obțină o autorizație din partea autorității competente.

În autorizație se precizează cel puțin următoarele:

- (a) tipurile și cantitățile de deșeuri care pot fi tratate;
- (b) pentru fiecare tip de operațiune permisă, cerințele tehnice și de orice altă natură aplicabile amplasamentului în cauză;
- (c) măsurile de siguranță și de prevenire care trebuie luate;
- (d) metoda care trebuie aplicată pentru fiecare tip de operațiune;

(e) monitorizarea și controlul operațiunilor, după caz;

(f) măsurile de închidere și de întreținere ulterioară, după caz.

(2) Autorizațiile se pot elibera pentru o perioadă determinată și se pot reînnoi.

(3) În cazul în care autoritatea competentă consideră că metoda de tratare propusă nu este acceptabilă din punctul de vedere al protecției mediului, în special atunci când metoda nu este conformă cu articolul 13, aceasta refuză eliberarea autorizației.

(4) Toate autorizațiile eliberate pentru operațiuni de incinerare sau co-incinerare cu valorificarea energiei trebuie să respecte condiția ca valorificarea energiei să aibă un randament energetic ridicat.

(5) Sub rezerva respectării cerințelor prezentului articol, autorizațiile emise în baza altei legislații naționale sau comunitare se pot combina cu permisele necesare în temeiul alineatului (1) pentru a forma o singură autorizație în cazul în care un astfel de format înlătură dublarea inutilă de informații și repetarea muncii de către operator sau autoritatea competentă.

Articolul 24**Derogări de la obligația de autorizare**

Statele membre pot acorda unităților sau întreprinderilor derogări de la obligația prevăzută la articolul 23 alineatul (1) pentru următoarele operațiuni:

- (a) eliminarea propriilor deșeuri nepericuloase la locul de producție; sau
- (b) valorificarea deșeurilor.

Articolul 25**Condiții pentru derogări**

(1) În cazul în care un stat membru dorește să acorde derogări în conformitate cu articolul 24, acesta stabilește, pentru fiecare tip de activitate, reguli generale care să prevadă tipurile și cantitățile de deșeuri care pot face obiectul unei derogări, precum și metoda de tratare care trebuie aplicată.

Aceste norme se stabilesc astfel încât să se asigure că deșeurile sunt tratate în conformitate cu articolul 13. În cazul operațiunilor de eliminare menționate la articolul 24 litera (a), aceste norme ar trebui să ia în considerare cele mai bune tehnici existente.

(2) Pe lângă normele generale prevăzute la alineatul (1), statele membre stabilesc condiții speciale pentru derogările acordate în cazul deșeurilor periculoase, inclusiv pe tipuri de activități, precum și alte eventuale cerințe necesare pentru efectuarea diferitelor forme de valorificare și, unde este cazul, valori limită pentru conținutul de substanțe periculoase al deșeurilor și valori limită de emisie.

(3) Statele membre informează Comisia în legătură cu normele generale stabilite în temeiul alineatelor (1) și (2).

Articolul 26

Înregistrarea

În cazul în care următoarele nu fac obiectul cerințelor privind autorizarea, statele membre se asigură că autoritatea competentă menține un registru cu:

- (a) unitățile și întreprinderile care colectează și transportă deșeuri în sistem profesional;
- (b) agenți sau brokeri; și
- (c) unitățile sau întreprinderile care fac obiectul derogărilor de la cerințele de autorizare conform articolului 24.

Acolo unde este posibil, se folosesc documentele existente deținute de autoritatea locală pentru a obține informații relevante pentru acest proces de înregistrare în vederea reducerii sarcinii administrative.

Articolul 27

Standarde minime

(1) Pot fi adoptate standarde tehnice minime pentru activitățile de tratare care necesită o autorizare în conformitate cu articolul 23, în cazul în care există dovezi că se poate obține un beneficiu în ceea ce privește protecția sănătății populației și a mediului, ca urmare a aplicării unor astfel de standarde minime. Aceste măsuri, destinate să modifice elemente neesențiale ale prezentei directive prin completarea acesteia, sunt adoptate în conformitate cu procedura de reglementare cu control menționată la articolul 39 alineatul (2).

(2) Intră sub incidența acestor standarde minime numai acele activități de tratare a deșeurilor care nu intră sub incidența Directivei 96/61/CE sau nu pot intra sub incidența acesteia.

(3) Aceste standarde minime:

- (a) se concentrează pe principalele efecte asupra mediului rezultate din activitatea de tratare a deșeurilor;
- (b) asigură că deșeurile sunt tratate în conformitate cu articolul 13;
- (c) iau în considerare cele mai bune tehnici disponibile; și
- (d) după caz, includ elemente referitoare la calitatea tratării și cerințele de procesare.

(4) Se adoptă standarde minime pentru activitățile care necesită autorizare în conformitate cu articolul 26 literele (a) și (b) în cazul în care există dovezi că se poate obține un beneficiu în ceea ce privește protecția sănătății populației și a mediului sau evitarea disfuncționalităților pieței interne ca urmare a aplicării unor astfel de standarde minime, inclusiv elementele referitoare la calificarea tehnică a colectorilor, transportatorilor, agenților sau brokerilor.

Aceste măsuri, destinate să modifice elementele neesențiale ale prezentei directive, prin completarea acesteia, sunt adoptate în conformitate cu procedura de reglementare cu control menționată la articolul 39 alineatul (2).

CAPITOLUL V

PLANURI ȘI PROGRAME

Articolul 28

Planurile de gestionare a deșeurilor

(1) Statele membre se asigură că autoritățile lor competente stabilesc, în conformitate cu dispozițiile articolelor 1, 4, 13 și 16, unul sau mai multe planuri de gestionare a deșeurilor.

Planurile, considerate individual sau în combinație, acoperă întregul teritoriu geografic al statului membru în cauză.

(2) Planurile de gestionare a deșeurilor cuprind o analiză a situației actuale a gestionării deșeurilor pe teritoriul geografic în cauză, precum și măsurile care trebuie luate pentru îmbunătățirea condițiilor de mediu în cazul pregătirii pentru reutilizare, în cazul reciclării, valorificării și eliminării deșeurilor precum și o evaluare a modului în care planul va ajuta la punerea în aplicare a obiectivelor și dispozițiilor prezentei directive.

(3) Planurile de gestionare a deșeurilor conțin, după caz și luând în considerare nivelul geografic și acoperirea zonei de planificare, cel puțin următoarele:

(a) tipul, cantitatea și sursa deșeurilor generate pe teritoriu, deșeurile care ar putea fi expediate de pe sau pe teritoriul național, precum și o evaluare a evoluției viitoare a fluxurilor de deșeuri;

(b) schemele existente de colectare a deșeurilor și principalele instalații de eliminare și valorificare, inclusiv orice aranjamente speciale pentru uleiurile uzate, deșeurile periculoase sau fluxurile de deșeuri abordate de legislația comunitară specifică;

(c) o evaluare a necesarului de noi scheme de colectare, închiderea instalațiilor de deșeuri existente, infrastructura suplimentară pentru instalațiile de deșeuri în conformitate cu articolul 16 și, dacă este cazul, investițiile legate de acestea;

(d) informații suficiente cu privire la criteriile de identificare a amplasamentului și la capacitatea viitoare de eliminare sau de operare a instalațiilor majore de valorificare, dacă este cazul;

(e) politici generale de gestionare a deșeurilor, inclusiv tehnologii și metode planificate de gestionare a deșeurilor sau politici privind deșeurile care ridică probleme specifice de gestionare.

(4) Planul de gestionare a deșeurilor poate conține, luând în considerare nivelul geografic și acoperirea zonei de planificare, următoarele:

(a) aspectele organizaționale legate de gestionarea deșeurilor, inclusiv o descriere a alocării responsabilităților între actorii publici și privați care se ocupă cu gestionarea deșeurilor;

(b) o analiză a utilității și a adecvării utilizării instrumentelor economice și de altă natură pentru rezolvarea diverselor probleme legate de deșeuri, luând în considerare necesitatea menținerii unei bune funcționări a pieței interne;

(c) utilizarea unor campanii de sensibilizare și de informare adresate publicului larg sau unor categorii speciale de consumatori;

(d) siturile contaminate istoric de eliminare a deșeurilor și măsuri pentru reabilitarea acestora.

(5) Planurile de gestionare a deșeurilor respectă cerințele privind gestionarea deșeurilor, stabilite la articolul 14 din Directiva 94/62/CE și strategia de punere în aplicare a planului de reducere a deșeurilor biodegradabile depozitate, menționată la articolul 5 din Directiva 1999/31/CE.

Articolul 29

Programe de prevenire a generării deșeurilor

(1) Statele membre stabilesc, în conformitate cu dispozițiile articolelor 1 și 4, programe de prevenire a generării deșeurilor până la 12 decembrie 2013.

Aceste programe fie sunt integrate în planurile de gestionare a deșeurilor prevăzute la articolul 28 sau în alte programe de politici de mediu, după caz, fie funcționează ca programe distincte. În cazul în care un astfel de program este integrat în planul de gestionare a deșeurilor sau în alte programe, măsurile de prevenire a generării deșeurilor trebuie identificate clar.

(2) Programele menționate la alineatul (1) stabilesc obiective de prevenire a generării deșeurilor. Statele membre descriu măsurile de prevenire existente și evaluează utilitatea exemplelor de măsuri indicate în anexa IV sau a altor măsuri corespunzătoare.

Scopul acestor obiective și măsuri este eliminarea legăturii dintre creșterea economică și impactul asupra mediului asociat cu generarea de deșeuri.

(3) Statele membre stabilesc valorile de referință calitative sau cantitative specifice adecvate pentru măsurile de prevenire a generării deșeurilor adoptate pentru a monitoriza și pentru a evalua progresul măsurilor și pot stabili și alte obiective calitative sau cantitative și indicatori specifici pe lângă cele prevăzute la alineatul (4), în același scop.

(4) Indicatorii pentru măsurile de prevenire a generării deșeurilor pot fi adoptați în conformitate cu procedura de reglementare menționată la articolul 39 alineatul (3).

(5) Comisia creează un sistem de schimb de informații privind cele mai bune practici în materie de prevenire a generării de deșeuri și elaborează orientări pentru asistarea statelor membre la pregătirea programelor.

Articolul 30

Evaluarea și revizuirea planurilor și a programelor

(1) Statele membre se asigură că planurile de gestionare a deșeurilor și programele de prevenire a generării deșeurilor sunt evaluate cel puțin o dată la șase ani și revizuite după caz și, acolo unde se aplică, în conformitate cu articolele 9 și 11.

(2) Agenția Europeană de Mediu este invitată să includă în raportul său anual un bilanț al progreselor realizate în completarea și punerea în aplicare a programelor de prevenire a generării deșeurilor.

Articolul 31

Participarea publicului

Statele membre asigură că părțile interesate și autoritățile relevante, precum și publicul larg au posibilitatea de a participa la elaborarea planurilor de gestionare a deșeurilor și a programelor de prevenire a generării deșeurilor și de a avea acces la acestea odată elaborate, în conformitate cu Directiva 2003/35/CE sau, dacă este relevant, cu Directiva 2001/42/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 27 iunie 2001 privind evaluarea efectelor anumitor planuri și programe asupra mediului⁽¹⁾. Acestea plasează planurile și programele pe o pagină de internet accesibilă publicului.

Articolul 32

Cooperarea

Statele membre cooperează, dacă este cazul, cu alte state membre interesate și cu Comisia la elaborarea planurilor de gestionare a deșeurilor și a programelor de prevenire a generării deșeurilor în conformitate cu articolele 28 și 29.

Articolul 33

Informații care trebuie prezentate Comisiei

(1) Statele membre informează Comisia cu privire la planurile de gestionare a deșeurilor și programele de prevenire a generării deșeurilor menționate la articolele 28 și 29 în momentul în care au fost adoptate și în cazul în care au survenit modificări importante în cadrul planurilor și programelor.

(2) Modalitatea de notificare a acestor informații cu privire la adoptarea și modificările de substanță survenite în cadrul acestor planuri și programe se adoptă în conformitate cu procedura de reglementare prevăzută la articolul 39 alineatul (3).

⁽¹⁾ JO L 197, 21.7.2001, p. 30.

CAPITOLUL VI

CONTROALELE ȘI EVIDENȚA

Articolul 34

Controalele

(1) Unitățile sau întreprinderile care efectuează operațiuni de tratare a deșeurilor, unitățile și întreprinderile profesionale de colectare sau transport de deșeuri, agenții, brokerii și producătorii de deșeuri periculoase fac obiectul unor controale periodice corespunzătoare efectuate de autoritățile competente.

(2) Controalele referitoare la operațiunile de colectare și de transport au în vedere originea, natura, cantitatea și destinația deșeurilor colectate și transportate.

(3) Statele membre pot ține seama de înregistrările efectuate în baza Schemei comunitare de management de mediu și audit (EMAS), în special în ceea ce privește frecvența și intensitatea controalelor.

Articolul 35

Păstrarea evidenței

(1) Unitățile și întreprinderile prevăzute la articolul 23 alineatul (1), producătorii de deșeuri periculoase și unitățile și întreprinderile specializate în colectarea și transportul de deșeuri periculoase sau care acționează în calitate de agenți sau brokeri de deșeuri periculoase țin o evidență cronologică a cantității, naturii și originii deșeurilor și, dacă este cazul, a destinației, a frecvenței colectării, a mijlocului de transport și a metodei de tratare prevăzute pentru deșeuri și, la cerere, pun aceste informații la dispoziția autorităților competente.

(2) În cazul deșeurilor periculoase, evidența se păstrează timp de cel puțin trei ani, cu excepția unităților și întreprinderilor de transport de deșeuri periculoase, care trebuie să țină o evidență timp de cel puțin 12 luni.

La cererea autorităților competente sau a unui deținător anterior, sunt furnizate documentele justificative conform cărora operațiunile de gestionare au fost efectuate.

(3) Statele membre pot solicita producătorilor de deșeuri nepericuloase să respecte alineatele (1) și (2).

Articolul 36

Punere în aplicare și sancțiuni

(1) Statele membre adoptă măsurile necesare pentru interzicerea abandonării, aruncării sau gestionării necontrolate a deșeurilor.

(2) Statele membre stabilesc regimul sancțiunilor aplicabile în cazul încălcării dispozițiilor prezentei directive și iau toate măsurile necesare pentru a se asigura că acestea sunt aplicate. Sancțiunile prevăzute trebuie să fie eficiente, proporționale și cu efect de descurajare.

CAPITOLUL VII

DISPOZIȚII FINALE

Articolul 37

Raportarea și revizuirea

(1) La fiecare trei ani, statele membre informează Comisia, prin prezentarea unor rapoarte sectoriale în format electronic, în legătură cu punerea în aplicare a prezentei directive. Aceste rapoarte conțin, de asemenea, informații cu privire la gestionarea uleiurilor uzate și la progresele înregistrate în punerea în aplicare a programelor de prevenire a generării deșeurilor și, după caz, informații despre măsurile aplicabile, așa cum este prevăzut la articolul 8 privind responsabilitatea producătorului.

Raportul se întocmește pe baza unui chestionar sau a unei scheme stabilite de Comisie în conformitate cu procedura menționată la articolul 6 din Directiva 91/692/CEE a Consiliului din 23 decembrie 1991 de standardizare și raționalizare a rapoartelor privind aplicarea anumitor directive referitoare la mediu⁽¹⁾. Raportul este transmis Comisiei în termen de nouă luni de la încheierea perioadei de trei ani la care se referă.

(2) Comisia transmite chestionarul sau schema statelor membre cu șase luni înainte de începerea perioadei la care se referă raportul sectorial.

(3) Comisia publică un raport privind punerea în aplicare a prezentei directive în termen de nouă luni de la primirea rapoartelor sectoriale ale statelor membre în conformitate cu alineatul (1).

(4) În primul raport întocmit până la 12 decembrie 2014, Comisia reexaminează punerea în aplicare a prezentei directive, inclusiv reglementările în domeniul eficienței energetice, și prezintă, dacă este cazul, o propunere de revizuire. De asemenea, raportul evaluează programele de prevenire a generării deșeurilor existente în statele membre, obiectivele și

indicatorii și reexaminează oportunitatea introducerii, la nivel comunitar, a unor programe, inclusiv scheme de responsabilitate a producătorului pentru anumite fluxuri de deșeuri, obiective, indicatori și măsuri privind reciclarea, precum și operațiuni de valorificare de materiale și energie, care ar putea contribui la îndeplinirea mai eficientă a obiectivelor prevăzute la articolele 1 și 4.

Articolul 38

Interpretarea și adaptarea la progresul tehnic

(1) Comisia poate elabora orientări pentru interpretarea definițiilor noțiunilor de „valorificare” și „eliminare”.

Dacă este necesar, se precizează aplicarea formulei pentru instalațiile de incinerare menționate în anexa II, R1. Condițiile climatice locale, precum intensitatea frigului și nevoia de încălzire, pot fi luate în considerare în măsura în care acestea influențează cantitățile de energie care pot fi utilizate sau produse din punct de vedere tehnic sub formă de electricitate, căldură, vapori de răcire sau de prelucrare. Condițiile locale ale regiunilor ultra-periferice astfel cum sunt recunoscute în articolul 299 alineatul (2) al patrulea paragraf din tratat și ale teritoriilor menționate la articolul 25 din Actul de aderare din 1985 pot fi, de asemenea, luate în considerare. Această măsură destinată să modifice elementele neesențiale ale prezentei directive, se adoptă în conformitate cu procedura de reglementare cu control menționată la articolul 39 alineatul (2).

(2) Anexele pot fi modificate în funcție de progresul tehnic și științific. Aceste măsuri, concepute pentru a modifica elementele neesențiale ale prezentei directive, se adoptă în conformitate cu procedura de reglementare cu control menționată la articolul 39 alineatul (2).

Articolul 39

Procedura comitetului

(1) Comisia este asistată de un comitet.

(2) Atunci când se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 5a alineatele (1)-(4) și articolul 7 din Decizia 1999/468/CE, având în vedere dispozițiile articolului 8 din respectiva decizie.

(3) Atunci când se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolele 5 și 7 din Decizia 1999/468/CE, având în vedere dispozițiile articolului 8 din respectiva decizie.

Perioada prevăzută la articolul 5 alineatul (6) din Decizia 1999/468/CE se stabilește la trei luni.

⁽¹⁾ JO L 377, 31.12.1991, p. 48.

Articolul 40

Transpunerea

(1) Statele membre asigură intrarea în vigoare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive până la 12 decembrie 2010.

Atunci când statele membre adoptă aceste acte, acestea conțin o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere la data publicării lor oficiale. Modalitatea de efectuare a unor astfel de trimiteri se stabilește de către statele membre.

(2) Comisiei îi sunt comunicate de către statele membre textele principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 41

Abrogare și dispoziții tranzitorii

Directivele 75/439/CEE, 91/689/CEE și 2006/12/CE se abrogă de la 12 decembrie 2010.

Cu toate acestea, de la 12 decembrie 2008, se aplică următoarele dispoziții:

(a) în Directiva 75/439/CEE, la articolul 10, alineatul (4) se înlocuiește cu următorul text:

„(4) Metoda de referință pentru măsurare, în vederea determinării conținutului de PCB/PCT al uleiurilor uzate, se stabilește de către Comisie. Măsura respectivă, destinată să modifice elemente neesențiale ale prezentei directive, se adoptă în conformitate cu procedura de reglementare cu control menționată la articolul 18 alineatul (4) din Directiva 2006/12/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 5 aprilie 2006 privind deșeurile (*).

(*) JO L 114, 27.4.2006, p. 9.”

(b) Directiva 91/689/CEE se modifică după cum urmează:

(i) La articolul 1, alineatul (4) se înlocuiește cu următorul text:

„(4) În sensul prezentei directive «deșeurile periculoase» înseamnă:

— deșeurile clasificate ca deșeurile periculoase în conformitate cu lista stabilită prin Decizia Comisiei 2000/532/CE (*) pe baza Anexelor I și II ale prezentei Directive. Aceste deșeurile trebuie să prezinte una sau mai multe din caracteristicile specificate în Anexa III. Această listă ia în considerare

originea și compoziția deșeurilor și, dacă este cazul, valorile limită de concentrație. Această listă este revizuită periodic și, în cazul în care este necesar, revizuită. Măsurile, destinate să modifice elemente neesențiale ale prezentei directive, prin completarea sa, se adoptă în conformitate cu procedura de reglementare cu control prevăzută la articolul 18 alineatul (4) din Directiva 2006/12/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 5 aprilie 2006 privind deșeurile (**).

— orice alte deșeurile considerate de un stat membru ca prezentând una dintre caracteristicile specificate în Anexa III. Astfel de cazuri se comunică Comisiei și revizuite în vederea adaptării listei. Măsurile, destinate să modifice elemente neesențiale ale prezentei directive, prin completarea sa, se adoptă în conformitate cu procedura de reglementare cu control prevăzută la articolul 18 alineatul (4) din Directiva 2006/12/CE.

(*) JO L 226, 6.9.2000, p. 3.

(**) JO L 114, 27.4.2006, p. 9.”

(ii) Articolul 9 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 9

Măsurile necesare în vederea adaptării la progresul științific și tehnic a anexelor prezentei directive și în vederea revizuirii listei de deșeurile menționate la articolul 1 alineatul (4), destinate să modifice elemente neesențiale ale prezentei directive, printre altele prin completarea acesteia, se adoptă în conformitate cu procedura de reglementare cu control menționată la articolul 18 alineatul (4) din Directiva 2006/12/CE.”

(c) Directiva 2006/12/CE se modifică după cum urmează:

(i) La articolul 1, alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:

„(2) În sensul alineatului (1) litera (a), se aplică Decizia Comisiei 2000/532/CE (*) cuprinzând lista deșeurilor ce se încadrează în categoriile prevăzute în Anexa I. Această listă este revizuită periodic și, în cazul în care este necesar, revizuită. Măsurile destinate să modifice elemente neesențiale ale prezentei directive prin completarea acesteia se adoptă în conformitate cu procedura de reglementare cu control menționată la articolul 18 alineatul (4).

(*) JO L 226, 6.9.2000, p. 3.”

(ii) Articolul 17 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 17

Măsurile necesare în vederea adaptării la progresul științific și tehnic a anexelor, destinate să modifice elemente neesențiale ale prezentei directive, se adoptă în conformitate cu procedura de reglementare cu control menționată la articolul 18 alineatul (4).”

(iii) La articolul 18, alineatul (4) se înlocuiește cu următorul text:

„(4) În cazul în care se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 5a alineatele (1)-(4) și articolul 7 din Decizia 1999/468/CE, având în vedere dispozițiile articolului 8 din respectiva decizie.”

Trimiterile la directivele abrogate se interpretează ca trimiteri la prezenta directivă și se citesc în conformitate cu tabelul de corespondență din anexa V.

Articolul 42

Intrarea în vigoare

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 43

Destinatari

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Strasbourg, 19 noiembrie 2008.

Pentru Parlamentul European

Președintele

H.-G. PÖTTERING

Pentru Consiliu

Președintele

J.-P. JOUYET

ANEXA I

Operațiunile de eliminare

- D 1 Depozitarea în sau pe sol (de ex.: depozite de deșeuri etc.)
- D 2 Tratarea solului (de ex.: biodegradarea deșeurilor lichide sau nămolose în sol etc.)
- D 3 Injectarea în adâncime (de ex.: injectarea deșeurilor care pot fi pompate în puțuri, saline sau depozite geologice naturale etc.)
- D 4 Acumulare la suprafață (de ex.: depunerea de deșeuri lichide sau nămolose în bazine, iazuri sau lagune etc.)
- D 5 Depozite special construite (de ex.: depunerea în compartimente separate etanșe care sunt acoperite și izolate unele față de celelalte și față de mediul înconjurător etc.)
- D 6 Evacuarea într-o masă de apă, cu excepția mărilor/oceanelor
- D 7 Evacuarea în mări/oceane, inclusiv eliminarea în subsolul marin
- D 8 Tratarea biologică nemenționată în altă parte în prezenta anexă, care generează compuși sau mixturi finale eliminate prin intermediul unuia dintre procedeele numerotate de la D 1 la D 12
- D 9 Tratarea fizico-chimică nemenționată în altă parte în prezenta anexă, care generează compuși sau mixturi finale eliminate prin intermediul unuia dintre procedeele numerotate de la D 1 la D 12 (de ex.: evaporare, uscare, calcinare etc.)
- D 10 Incinerarea pe sol
- D 11 Incinerarea pe mare (*)
- D 12 Stocarea permanentă (de ex.: plasarea de recipiente într-o mină etc.)
- D 13 Amestecarea anterioară oricărei operațiuni numerotate de la D 1 la D 12 (**)
- D 14 Reambalarea anterioară oricărei operațiuni numerotate de la D 1 la D 13
- D 15 Stocarea înaintea oricărei operațiuni numerotate de la D1 la D14 (excluzând stocarea temporară, înaintea colectării, în zona de generare a deșeurilor) (***)

(*) Această operațiune este interzisă de legislația UE și de convenții internaționale.

(**) În cazul în care nu există nici un alt cod D corespunzător, aceasta include operațiunile preliminare înainte de eliminare, inclusiv preprocesarea, cum ar fi, printre altele, sortarea, sfărâmarea, compactarea, granulara, uscarea, mărunțirea uscată, condiționarea sau separarea înainte de supunerea la oricare dintre operațiunile numerotate de la D1 la D12.

(***) Stocare temporară înseamnă stocare preliminară în conformitate cu articolul 3 punctul 10.

ANEXA II

Operațiuni de valorificare

- R 1 Întrebuințarea în principal drept combustibil sau ca altă sursă de energie (*)
- R 2 Valorificarea/regenerarea solvenților
- R 3 Reciclarea/valorificarea substanțelor organice care nu sunt utilizate ca solvenți (inclusiv compostarea și alte procese de transformare biologică) (**)
- R 4 Reciclarea/valorificarea metalelor și compușilor metalici
- R 5 Reciclarea/valorificarea altor materiale anorganice (***)
- R 6 Regenerarea acizilor sau a bazelor
- R 7 Valorificarea componentelor utilizați pentru reducerea poluării
- R 8 Valorificarea componentelor catalizatorilor
- R 9 Rerafinarea petrolului sau alte reutilizări ale petrolului
- R 10 Tratarea terenurilor având drept rezultat beneficii pentru agricultură sau ecologie
- R 11 Utilizarea deșeurilor obținute din oricare dintre operațiunile numerotate de la R 1 la R 10
- R 12 Schimbul de deșeuri în vederea expunerii la oricare dintre operațiunile numerotate de la R 1 la R 11 (****)
- R 13 Stocarea deșeurilor înaintea oricărei operațiuni numerotate de la R 1 la R 12 (excluzând stocarea temporară, înaintea colectării, la situl unde a fost generat deșeurul) (*****)

(*) Aceasta include instalații de incinerare destinate în principal tratării deșeurilor municipale solide, numai în cazul în care randamentul lor energetic este egal sau mai mare decât:

— 0,60 pentru instalațiile care funcționează și sunt autorizate în conformitate cu legislația comunitară aplicabilă înainte de 1 ianuarie 2009,

— 0,65 pentru instalațiile autorizate după 31 decembrie 2008, folosindu-se următoarea formulă:

$$\text{Eficiența energetică} = (E_p - (E_f + E_i)) / (0,97 \times (E_w + E_f))$$

unde:

E_p reprezintă producția anuală de energie sub formă de căldură sau electricitate. Aceasta este calculată înmulțind energia produsă sub formă de electricitate cu 2,6 și energia produsă sub formă de căldură pentru utilizare comercială (GJ/an) cu 1,1

E_f reprezintă consumul anual de energie al sistemului, provenită din combustibili, care contribuie la producția de aburi (GJ/an)

E_w reprezintă energia anuală conținută de deșeurile tratate, calculată pe baza valorii calorice nete inferioare a deșeurilor (GJ/an)

E_i reprezintă energia anuală importată, exclusiv E_w și E_f (GJ/an)

0,97 este un coeficient care reprezintă pierderile de energie datorate reziduurilor generate în urma incinerării și radierii.

Această formulă se aplică în conformitate cu documentul de referință privind cele mai bune tehnici existente pentru incinerarea deșeurilor.

(**) Aceasta include și gazeificarea și piroliza care folosesc componentele ca produse chimice.

(***) Aceasta include și tehnologiile de curățare a solului care au ca rezultat operațiuni de valorificare a solului și de reciclare a materialelor de construcție anorganice.

(****) În cazul în care nu există niciun alt cod R corespunzător, aceasta include operațiunile preliminare înainte de valorificare, inclusiv preprocesarea, cum ar fi, printre altele, demontarea, sortarea, sfărâmarea, compactarea, granulara, mărunțirea uscată, condiționarea, reambalarea, separarea și amestecarea înainte de supunerea la oricare dintre operațiunile numerotate de la R1 la R11.

(*****) Stocare temporară înseamnă stocare preliminară în conformitate cu articolul 3 punctul 10.

ANEXA III

PROPRIETĂȚI ALE DEȘEURILOR CARE FAC CA ACESTEA SĂ FIE PERICULOASE

- H 1 „Explozive”: substanțe și preparate care pot exploda sub efectul unei scântei sau care sunt mai sensibile la șocuri sau frecare decât dinitrobenzenul.
- H 2 „Oxidante”: substanțe și preparate care produc reacții puternic exoterme în contact cu alte substanțe, mai ales cu substanțe inflamabile.
- H 3-A „Foarte inflamabile”:
- substanțe și preparate lichide care au punctul de aprindere sub 21 °C (inclusiv lichide extrem de inflamabile), sau
 - substanțe și preparate care se pot încălzi până la aprinderea în contact cu aerul la temperatura ambiantă, fără aport de energie, sau
 - substanțe și preparate în stare solidă care se pot aprinde cu ușurință după un contact scurt cu o sursă de aprindere și care continuă să ardă sau să se consume și după îndepărtarea sursei de aprindere sau
 - substanțe și preparate gazoase care se inflamează în aer la presiune normală, sau
 - substanțe și preparate care, în contact cu apa sau cu aerul umed, produc gaze foarte inflamabile în cantități periculoase.
- H 3-B „Inflamabile”: substanțe și preparate lichide care au punctul de aprindere egal sau mai mare de 21 °C și mai mic sau egal cu 55 °C.
- H 4 „Iritante”: substanțele și preparatele necorozive care, prin contact imediat, prelungit sau repetat cu pielea sau cu mucoasa, pot provoca inflamații.
- H 5 „Nocive”: substanțe și preparate care, în cazul în care sunt inhalate sau ingerate sau pătrund prin piele, pot constitui riscuri limitate pentru sănătate.
- H 6 „Toxice”: substanțe și preparate (inclusiv substanțe și preparate foarte toxice) care, în cazul în care sunt inhalate sau ingerate sau pătrund prin piele, pot produce vătămări serioase, acute sau cronice pentru sănătate și pot fi chiar letale.
- H 7 „Cancerigene”: substanțe și preparate care, în cazul în care sunt inhalate sau ingerate sau pătrund prin piele, pot induce cancerul sau creșterea incidenței lui.
- H 8 „Corozive”: substanțe și preparate care pot distruge țesuturile vii la contactul cu acestea.
- H 9 „Infecțioase”: substanțe și preparate cu conținut de microorganisme viabile sau toxine ale acestora care sunt cunoscute ca producând boli la om sau la alte organisme vii.
- H 10 „Toxice pentru reproducere”: substanțe și preparate care, în cazul în care sunt inhalate sau ingerate sau pătrund prin piele, pot induce malformații congenitale neereditare sau creșterea incidenței acestora.
- H 11 „Mutagene”: substanțe și preparate care, în cazul în care sunt inhalate sau ingerate sau pătrund prin piele, pot produce defecte genetice ereditare sau creșterea incidenței acestora.
- H 12 Deșeuri care emit gaze toxice sau foarte toxice în contact cu apa, aerul sau un acid.
- H 13 (*) „Sensibilizante”: substanțe și preparate care, în cazul în care sunt inhalate sau pătrund prin piele, pot cauza o reacție de hipersensibilizare astfel încât expunerea ulterioară la substanța sau preparatul respectiv poate produce efecte nefaste caracteristice.
- H 14 „Ecotoxice”: deșeuri care prezintă sau pot prezenta riscuri imediate sau întârziate pentru unul sau mai multe sectoare ale mediului înconjurător.

(*) În măsura în care sunt disponibile metode de testare.

- H 15 Deșeuri capabile prin orice mijloace, după eliminare, să producă altă substanță de exemplu, levigat, care posedă oricare din caracteristicile prezentate mai sus.

Observații

1. Atribuirea caracteristicilor de pericol „toxic” (și „foarte toxic”), „nociv”, „coroziv”, „iritant”, „cancerigen”, „toxic pentru reproducere”, „mutagen” și „ecotoxic” se bazează pe criteriile formulate în anexa VI la Directiva 67/548/CEE a Consiliului din 27 iunie 1967 privind apropierea actelor cu putere de lege și a actelor administrative referitoare la clasificarea, ambalarea și etichetarea substanțelor periculoase ⁽¹⁾.
2. Atunci când este cazul, se aplică valorile limită enumerate în anexele II și III din Directiva 1999/45/CE a Parlamentului European și a Consiliului privind apropierea actelor cu putere de lege și a actelor administrative ale statelor membre referitoare la clasificarea, ambalarea și etichetarea preparatelor periculoase ⁽²⁾.

Metode de testare

Metodele care trebuie utilizate sunt descrise în anexa V la Directiva 67/548/CEE și în alte note relevante CEN.

⁽¹⁾ JO 196, 16.8.1967, p. 1.

⁽²⁾ JO L 200, 30.7.1999, p. 1.

ANEXA IV

EXEMPLE DE MĂSURI DE PREVENIRE A GENERĂRII DEȘEURILOR MENȚIONATE LA ARTICOLUL 29**Măsuri care pot afecta condițiile de bază referitoare la generarea de deșeuri**

1. Folosirea măsurilor de planificare sau a altor instrumente economice care promovează utilizarea eficientă a resurselor.
2. Promovarea cercetării și a dezvoltării în vederea realizării de produse și tehnologii mai curate și mai economice și distribuirea și utilizarea rezultatelor cercetării și dezvoltării.
3. Dezvoltarea unor indicatori eficienți și semnificativi ai presiunilor de mediu asociate generării de deșeuri cu scopul de a contribui la prevenirea generării de deșeuri la toate nivelurile, de la compararea produselor la nivel comunitar prin acțiuni ale autorităților locale până la nivel național.

Măsuri care pot afecta faza de proiectare, producție și distribuție

4. Promovarea eco-design-ului (integrarea sistematică a aspectelor de mediu în proiectarea produselor în scopul îmbunătățirii performanței de mediu a acestora pe toată durata ciclului lor de viață).
5. Furnizarea de informații privind tehnicile de prevenire a generării deșeurilor pentru a facilita punerea în aplicare a celor mai bune tehnici disponibile în funcție de industrie.
6. Organizarea de cursuri de formare pentru autoritățile competente privind includerea cerințelor privind prevenirea generării de deșeuri în autorizațiile eliberate în temeiul prezentei directive și al Directivei 96/61/CE.
7. Includerea de măsuri de prevenire a generării de deșeuri la instalațiile care nu intră sub incidența Directivei 96/61/CE. Unde este cazul, astfel de măsuri pot include evaluări sau planuri de prevenire a generării de deșeuri.
8. Organizarea de campanii de sensibilizare sau acordarea de ajutoare financiare, în luarea deciziilor sau alte tipuri de sprijin pentru întreprinderi. Aceste măsuri pot fi deosebit de eficiente în măsura în care sunt concepute și adaptate pentru întreprinderile mici și mijlocii și sunt aplicate în rețele de întreprinderi bine stabilite.
9. Utilizarea acordurilor voluntare, a grupurilor de consumatori/producători sau a negocierilor sectoriale pentru a încuraja întreprinderile sau operatorii din sectoarele de activitate interesate să își stabilească propriile planuri sau obiective privind prevenirea generării deșeurilor, sau să corecteze produsele sau ambalajele care generează prea multe deșeuri.
10. Promovarea unor sisteme certificate de gestionare a mediului, inclusiv EMAS și ISO 14001.

Măsuri care pot afecta faza de consum și de utilizare

11. Instrumente economice, cum ar fi stimulente pentru achiziții curate sau instituirea unei plăți obligatorii de către consumatori pentru un anumit articol sau un ambalaj care ar fi în mod normal furnizat gratuit.
12. Organizarea unor campanii de sensibilizare și de informare direcționate către publicul larg sau către o categorie specifică de consumatori.
13. Promovarea de eco-etichete recunoscute și de încredere.
14. Acorduri cu industria, cum ar fi, de exemplu, utilizarea unor grupuri de produse, ca acelea care sunt incluse în cadrul politicilor integrate ale produselor sau acorduri cu vânzătorii cu amănuntul privind furnizarea de informații referitoare la prevenirea generării deșeurilor și la produsele cu impact redus asupra mediului.
15. În contextul contractelor de achiziții publice și private, includerea unor criterii de protecție a mediului și de prevenire a generării deșeurilor în cererile de ofertă și în contracte, conform Manualului privind contractele de achiziții publice de mediu, publicat de Comisie la 29 octombrie 2004.
16. Încurajarea reutilizării și/sau a reparării produselor defecte sau a componentelor acestora, în special prin recurgerea la măsuri educative, economice, logistice sau a altor măsuri, cum ar fi sprijinirea sau înființarea unor centre și rețele acreditate de reparare și de reutilizare, în special în regiunile cu o densitate ridicată a populației.

ANEXA V

TABEL DE CORESPONDENȚĂ

Directiva 2006/12/CE	Prezenta directivă
Articolul 1 alineatul (1) litera (a)	Articolul 3 punctul 1
Articolul 1 alineatul (1) litera (b)	Articolul 3 punctul 5
Articolul 1 alineatul (1) litera (c)	Articolul 3 punctul 6
Articolul 1 alineatul (1) litera (d)	Articolul 3 punctul 9
Articolul 1 alineatul (1) litera (e)	Articolul 3 punctul 19
Articolul 1 alineatul (1) litera (f)	Articolul 3 punctul 15
Articolul 1 alineatul (1) litera (g)	Articolul 3 punctul 10
Articolul 1 alineatul (2)	Articolul 7
Articolul 2 alineatul (1)	Articolul 2 alineatul (1)
Articolul 2 alineatul (1) litera (a)	Articolul 2 alineatul (1) litera (a)
Articolul 2 alineatul (1) litera (b)	Articolul 2 alineatul (2)
Articolul 2 alineatul (1) litera (b) punctul (i)	Articolul 2 alineatul (1) litera (d)
Articolul 2 alineatul (1) litera (b) punctul (ii)	Articolul 2 alineatul (2) litera (d)
Articolul 2 alineatul (1) litera (b) punctul (iii)	Articolul 2 alineatul (1) litera (f) și articolul 2 alineatul (2) litera (c)
Articolul 2 alineatul (1) litera (b) punctul (iv)	Articolul 2 alineatul (2) litera (a)
Articolul 2 alineatul (1) litera (b) punctul (v)	Articolul 2 alineatul (1) litera (e)
Articolul 2 alineatul (2)	Articolul 2 alineatul (4)
Articolul 3 alineatul (1)	Articolul 4
Articolul 4 alineatul (1)	Articolul 13
Articolul 4 alineatul (2)	Articolul 36 alineatul (1)
Articolul 5	Articolul 16
Articolul 6	—
Articolul 7	Articolul 28
Articolul 8	Articolul 15
Articolul 9	Articolul 23
Articolul 10	Articolul 23
Articolul 11	Articolele 24 și 25
Articolul 12	Articolul 26
Articolul 13	Articolul 34
Articolul 14	Articolul 35
Articolul 15	Articolul 14
Articolul 16	Articolul 37
Articolul 17	Articolul 38
Articolul 18 alineatul (1)	Articolul 39 alineatul (1)

Directiva 2006/12/CE	Prezenta directivă
—	Articolul 39 alineatul (2)
Articolul 18 alineatul (2)	—
Articolul 18 alineatul (3)	Articolul 39 alineatul (3)
Articolul 19	Articolul 40
Articolul 20	—
Articolul 21	Articolul 42
Articolul 22	Articolul 43
Anexa I	—
Anexa IIA	Anexa I
Anexa IIB	Anexa II

Directiva 75/439/CEE	Prezenta directivă
Articolul 1 alineatul (1)	Articolul 3 punctul 18
Articolul 2	Articolele 13 și 21
Articolul 3 alineatele (1) și (2)	—
Articolul 3 alineatul (3)	Articolul 13
Articolul 4	Articolul 13
Articolul 5 alineatul (1)	—
Articolul 5 alineatul (2)	—
Articolul 5 alineatul (3)	—
Articolul 5 alineatul (4)	Articolele 26 și 34
Articolul 6	Articolul 23
Articolul 7 litera (a)	Articolul 13
Articolul 7 litera (b)	—
Articolul 8 alineatul (1)	—
Articolul 8 alineatul (2) litera (a)	—
Articolul 8 alineatul (2) litera (b)	—
Articolul 8 alineatul (3)	—
Articolul 9	—
Articolul 10 alineatul (1)	Articolul 18
Articolul 10 alineatul (2)	Articolul 13
Articolul 10 alineatele (3) și (4)	—
Articolul 10 alineatul (5)	Articolele 19, 21, 25, 34 și 35
Articolul 11	—
Articolul 12	Articolul 35
Articolul 13 alineatul (1)	Articolul 34

Directiva 75/439/CEE	Prezenta directivă
Articolul 13 alineatul (2)	—
Articolul 14	—
Articolul 15	—
Articolul 16	—
Articolul 17	—
Articolul 18	Articolul 37
Articolul 19	—
Articolul 20	—
Articolul 21	—
Articolul 22	—
Anexa I	—

Directiva 91/689/CEE	Prezenta directivă
Articolul 1 alineatul (1)	—
Articolul 1 alineatul (2)	—
Articolul 1 alineatul (3)	—
Articolul 1 alineatul (4)	Articolul 3 alineatul (2) și articolul 7
Articolul 1 alineatul (5)	Articolul 20
Articolul 2 alineatul (1)	Articolul 23
Articolul 2 alineatele (2)-(4)	Articolul 18
Articolul 3	Articolele 24, 25 și 26
Articolul 4 alineatul (1)	Articolul 34 alineatul (1)
Articolul 4 alineatele (2) și (3)	Articolul 35
Articolul 5 alineatul (1)	Articolul 19 alineatul (1)
Articolul 5 alineatul (2)	Articolul 34 alineatul (2)
Articolul 5 alineatul (3)	Articolul 19 alineatul (2)
Articolul 6	Articolul 28
Articolul 7	—
Articolul 8	—
Articolul 9	—
Articolul 10	—
Articolul 11	—
Articolul 12	—
Anexele I și II	—
Anexa III	Anexa III

II

(Acte adoptate în temeiul Tratatelor CE/Euratom a căror publicare nu este obligatorie)

DECIZII

COMISIE

DECIZIA COMISIEI

din 2 iulie 2008

privind ajutorul de stat C 18/07 (ex N 874/06) ce urmează a fi pus în aplicare de Germania în favoarea DHL

[notificată cu numărul C(2008) 3178]

(Numai textul în limba germană este autentic)

(Text cu relevanță pentru SEE)

(2008/878/CE)

COMISIA COMUNITĂȚILOR EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Europene, în special articolul 88 alineatul (2) primul paragraf,

având în vedere Acordul privind Spațiul Economic European, în special articolul 62 alineatul (1) litera (a),

după ce părțile interesate au fost invitate să își prezinte observațiile în conformitate cu aceste dispoziții ⁽¹⁾,

întrucât:

1. PROCEDURA

(1) Prin scrisoarea din 21 decembrie 2006, Germania a informat Comisia cu privire la ajutorul pentru formare acordat DHL.

(2) Prin scrisoarea din 27 iunie 2007, Comisia a informat Germania cu privire la decizia sa de a iniția procedura prevăzută în articolul 88 alineatul (2) din Tratatul de instituire a Comunității Europene în ceea ce privește ajutorul pentru DHL. Decizia Comisiei de deschidere a procedurii a fost publicată în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* ⁽²⁾. Germania și-a înaintat observațiile prin scrisoarea din data de 26 septembrie 2007.

(3) Comisia a invitat părțile interesate să își prezinte observațiile. DHL și UPS Germania și-au prezentat observațiile prin scrisorile din 15, respectiv 26 octombrie 2007. Observațiile terților au fost înaintate Germaniei pentru observații prin scrisorile din data de 16, respectiv 20 noiembrie 2007. Germania și-a prezentat răspunsul prin scrisoarea din data de 14 decembrie 2007. Comisia a solicitat informații suplimentare prin e-mail la 12 februarie și 5 iunie 2008, la care Germania a răspuns prin scrisorile din datele de 14 februarie, 31 martie și 17 iunie 2008.

2. DESCRIEREA PROIECTULUI

2.1. Beneficiarul

(4) DHL este unul dintre cei mai mari operatori de curierat rapid, a cărui cifră de afaceri înregistrată în 2005 la nivel mondial este de 18,2 miliarde de EUR. DHL este deținută integral de Deutsche Post AG.

(5) DHL a construit un nou centru de logistică de curierat rapid și transport aerian în Leipzig-Halle, Germania, care urma să fie dat în exploatare până la sfârșitul lunii octombrie 2007. Costul total al investiției pentru proiectul menționat a ajuns la 250 de milioane de EUR. În aprilie 2004, DHL a primit aproximativ 70 de milioane de EUR sub formă de ajutor regional pentru investiții, aprobat de Comisie ca ajutorul de stat N 608/03, cu o intensitate maximă a ajutorului de 28 %.

⁽¹⁾ JO C 213, 12.9.2007, p. 28.

⁽²⁾ A se vedea nota de subsol 1.

- (6) Centrul de curierat rapid și transport aerian este exploatat de cele două societăți beneficiare, DHL Hub Leipzig GmbH („DHL Hub”) și European Air Transport Leipzig GmbH („DHL EAT”), deținute integral de Deutsche Post AG, prin alte filiale. DHL Hub va furniza servicii de handling la sol pentru operațiunile de transport aerian, în timp ce DHL EAT va răspunde de inspectarea flotei aeriene a DHL.
- (7) Atât DHL Hub, cât și DHL EAT își au sediul într-o zonă asistată în sensul articolului 87 alineatul (3) litera (a) din Tratatul CE.

2.2. Proiectul de formare

- (8) DHL asigură toate serviciile de handling la sol, precum și controalele înaintea zborului și inspecțiile la sol pentru aeronavele care aterizează sau decolează la sau de la centrul de logistică. În acest scop, societatea plănuiește să angajeze treptat aproximativ 1 500 de persoane și să le asigure formarea necesară. Cu toate acestea, ajutorul notificat cuprinde doar măsuri de formare pentru un număr de 485 de angajați.
- (9) Germania a notificat acordarea unei subvenții directe pentru măsurile de formare din Statul independent Saxonia (50 %) și landul Saxonia-Anhalt (50 %), în valoare de 7 753 307 EUR.

- (10) Formarea planificată de DHL va fi asigurată de DHL Hub (pentru 320 de persoane) și de către DHL EAT (pentru 165 de persoane) ⁽³⁾.

2.2.1. DHL Hub

- (11) Formarea care trebuie asigurată de DHL Hub reprezintă, în principal, formare generală, menită să furnizeze lucrătorilor cunoștințele și competențele necesare pentru a realiza activități specifice. Formarea respectivă constă din cursuri teoretice și cursuri practice la locul de muncă. Formarea asigurată de DHL Hub este destinată următoarelor fișe mai detaliate ale postului, corespunzătoare unui număr de 320 de angajați:

Tabelul 1

Fișa postului	Număr de angajați	Sarcini
Agent de rampă II	210	Încărcarea și descărcarea aeronavelor
Agent de securitate	110	Controlul persoanelor și mărfurilor
Directori (operaționali)	(110) ^(*)	Sarcini aferente cadrelor de conducere de nivel mediu; gestionarea și planificarea în materie de personal; sarcini de conducere

(*) DHL va asigura o formare suplimentară în materie de competențe de conducere pentru 110 angajați care au participat deja la alte cursuri de formare, respectiv pentru agenții de rampă II, pentru agenții de securitate sau pentru tehnicieni/mechanici.

(a) Agenții de rampă II

- (12) Principalele activități ale agenților de rampă sunt încărcarea și descărcarea aeronavelor cu respectarea

⁽³⁾ Pentru detalii suplimentare privind proiectului de formare, a se vedea decizia de inițiere a procedurii.

unui program strict. Aceștia trebuie, de asemenea, să fie capabili să gestioneze echipamentele de deservire la sol, să transmită documentele de zbor, să întocmească rapoarte și să comunice cu piloții și autoritățile aeroportului.

- (13) Formarea agenților de rampă cuprinde 19 cursuri plus sesiuni de formare practică la locul de muncă și se desfășoară pe o durată totală de 77 de zile, dintre care 47 de zile sunt rezervate pentru practica la locul de muncă. Formarea este destinată lucrătorilor care au urmat cursuri fără legătură cu domeniul în cauză. Formarea teoretică trebuie asigurată înainte de darea în exploatare a centrului. Formarea include un curs, „structura containerelor de bagaje/încărcătură” („Unit load device build up”), considerat drept formare specializată, întrucât are drept obiect structura unor containere specifice, utilizate doar de DHL. Cursurile de formare generală vizează, de asemenea:

- (a) formarea generală în domeniul securității, spre exemplu cu privire la protecția împotriva incendiilor, manipularea sabordului de încărcare, primul ajutor, recunoașterea mărfurilor periculoase și securitatea în zona de staționare;
- (b) formare tehnică generală, finalizată cu acordarea de autorizații, de exemplu permis de conducere în zona platformei de staționare a avioanelor, autorizație pentru utilizarea echipamentului de deservire la sol și manipularea elevatorului cu furcă;
- (c) formare tehnică generală cu privire la activități cum ar fi: tractarea aeronavelor, degivrarea aeronavelor și monitorizarea zonei aeroportuare;
- (d) câteva cursuri de formare generală cu privire la gestionarea mediului (Standard ISO/DIN 14001) sau managementul de calitate și procesele de asigurare a calității (Standard ISO/DIN 9001).

- (14) Legislația națională și cea europeană nu impun, în principiu, un număr minim de angajați și nu prevăd cerințe specifice de formare sau de autorizare pentru activitatea de agent de rampă II. Cu toate acestea, Germania a indicat faptul că cinci dintre cursurile planificate (inclusiv cele care privesc protecția împotriva incendiilor, primul ajutor, recunoașterea mărfurilor periculoase și securitatea în zona de staționare) sunt obligatorii, în conformitate cu normele existente, pentru toți angajații ⁽⁴⁾ și că un număr minim de persoane (aproximativ 70) trebuie să se prezinte la cursurile suplimentare, inclusiv la cursurile de formare practică

⁽⁴⁾ Personalul ale cărui atribuții presupun manipularea directă a mărfurilor are obligația, în conformitate cu dispozițiile legale, de a deține un certificat de acreditare/o autorizație adecvată, recunoscută pentru manipularea mărfurilor; întregul personal angajat în zona restricționată publicului din cadrul aeroportului are obligația de a participa la cursuri de formare privind securitatea; personalul de la bordul aeronavei trebuie să participe la cursuri de formare privind manipularea sabordului de încărcare; în plus, în funcție de activitățile specifice, personalul trebuie să aibă calificările necesare pentru operarea mașinilor și vehiculelor.

relevantă la locul de muncă, respectiv formarea cu privire la manipularea sabordului de încărcare și formarea generală pentru care este necesară acordarea de autorizații. Persoanele respective ar putea ulterior să transmită colegilor cunoștințele acumulate, în cadrul unor scurte sesiuni de instruire.

- (15) Germania a indicat faptul că o altă posibilitate ar fi aceea de subcontractare și a furnizat o analiză a costurilor.

(b) Agenții de securitate

- (16) Activitatea de agent de securitate implică efectuarea de controale asupra indivizilor și mărfurilor, în scopul prevenirii oricăror perturbări ale activității. Formarea agenților de securitate implică doar formare generală:

- (a) formare generală în domeniul securității, spre exemplu cu privire la protecția împotriva incendiilor, primul ajutor și recunoașterea mărfurilor periculoase;

- (b) formare tehnică generală în domeniul securității impusă prin lege pentru agenții de securitate, cum ar fi în ceea ce privește amenințările teroriste, monitorizarea, controlul accesului, controale și desfășurarea de percheziții, securitatea bagajelor și a mărfurilor, armele și zonele securizate;

- (c) alte cursuri de formare tehnică generală care presupun acordarea de autorizații, precum permisul de conducere în zona platformei de staționare a avioanelor;

- (d) alte cursuri de formare tehnică generală de securitate, în domenii precum dreptul, armele și explozibilii, noțiunile de bază în domeniul efectuării de controale și citirea radiografiilor;

- (e) câteva cursuri de formare generală în domenii precum managementul calității și procesele de asigurare a calității (Standard ISO/DIN 9001).

- (17) Măsurile de formare sunt conforme cu normele prevăzute de legislația națională și europeană în domeniu. DHL plănuiește să asigure tuturor agenților de securitate o formare completă în domeniul securității, care va fi însă limitată, în absența ajutoarelor de stat, la minim, respectiv la cursuri de formare tehnică generală în domeniul securității. În plus, celelalte cursuri de formare tehnică generală în domeniul securității vor fi, de asemenea, furnizate unui număr limitat de angajați, care vor transmite apoi celorlalți angajați cunoștințele acumulate.

- (18) Și în acest caz, Germania a prezentat subcontractarea ca pe o soluție alternativă, ale cărei costuri ar fi cu aproximativ [(15-30 %)] (*) mai mici decât costurile de personal ale DHL.

(c) Formarea personalului de conducere de nivel mediu

- (19) Formarea personalului operațional aparținând cadrelor de conducere de nivel mediu este destinată personalului din cadrul centrului de logistică. S-a dat de înțeles Comisiei că personalul respectiv va urma cursurile de formare amintite înainte să dobândească mai multe cunoștințe aprofundate privind domeniile pe care trebuie să le gestioneze. Personalul respectiv va fi, de asemenea, format în domenii precum dreptul muncii, noțiuni de bază în domeniul comunicării, gestionarea resurselor umane și soluționarea conflictelor, limbi străine și activități de consolidare a echipei (*team building*).

2.2.2. DHL EAT

- (20) Sarcinile îndeplinite de DHL EAT privesc, în esență, întreținerea aeronavelor înainte de repunerea în serviciu, iar formarea asigurată are în vedere următoarele fișe ale postului pentru 165 de angajați:

Tabelul 2

Fișa postului	Număr de angajați	Sarcini
Mecanic de întreținere care autorizează darea în exploatare CAT A	97	Operații simple de întreținere realizate în baza unei planificări sau remedierea disfuncționalităților simple înainte de repunerea în serviciu
Tehnician de întreținere – mecanic care autorizează darea în exploatare CAT B 1	68	Întreținere, inclusiv a structurii fuselajului aeronavelor, a grupului motor-propulsor și a sistemelor electrice înainte de repunerea în serviciu

2.3. Costuri de formare eligibile și ajutorul planificat

- (21) În cadrul notificării, Germania a furnizat o prezentare generală a costurilor eligibile, care a fost reprodusă în decizia de inițiere a procedurii. Costurile eligibile totale au ajuns la [(10-15)] milioane de EUR pentru proiectul de formare și 7 753 000 de EUR pentru ajutorul pentru formare planificat.

3. DECIZIA DE DESCHIDERE A PROCEDURII DE INVESTIGAȚIE FORMALĂ

- (22) Procedura de investigație formală a fost inițiată deoarece Comisia și-a exprimat îndoiala privind compatibilitatea ajutorului pentru formare cu piața comună.

(*) Informații confidențiale.

- (23) Comisia și-a exprimat, în special, îndoiala asupra necesității reale a punerii în aplicare a proiectului de formare. Aceasta a observat că ajutorul pentru formare poate fi considerat ca fiind compatibil cu piața comună în temeiul articolului 87 alineatul (3) litera (c) din Tratatul de instituire a Comunității Europene numai în cazul în care nu este necesar în mod direct pentru desfășurarea activităților beneficiarului. În acest sens, Comisia a făcut trimitere la propria practică decizională anterioară⁽⁵⁾. Aceasta a avut motive să considere că beneficiarul va trebui să asigure, cel puțin într-o anumită măsură, cursuri de formare similare pentru angajații săi, chiar în absența ajutorului.
- (24) În primul rând, este clar că DHL a investit masiv în centrul de logistică și că dorește darea în exploatare a acestuia. Germania a confirmat că lucrătorii din Belgia nu doresc, în principiu, să se mute în Germania. Prin urmare, DHL a trebuit să recruteze noi lucrători înainte să își poată începe funcționarea.
- (25) În al doilea rând, s-a dovedit necesară o formare, în mare parte de natură tehnică, a personalului, în vederea asigurării exploatării centrului de logistică, în următoarele domenii:
- (a) **transmiterea de cunoștințe specifice societății în cauză, necesare pentru desfășurarea activității**, cum ar fi cunoștințele asupra unor sisteme de transport specifice, personalizate ale DHL;
- (b) **dobândirea anumitor calificări necesare conform legii pentru desfășurarea activității**. Cu alte cuvinte, un anumit număr de lucrători trebuie să se familiarizeze cu regulile de securitate. Acest lucru este impus prin lege și necesită o certificare formală. Acest lucru decurge din faptul că serviciile furnizate de DHL implică, prin definiție, riscuri de securitate considerabile;
- (c) **asigurarea de formare tehnică generală necesară în mod direct pentru exploatarea centrului de logistică**. Aceasta presupune organizarea de cursuri, cum ar fi cele de formare a agenților de rampă II pentru tractarea aeronavelor, degivrarea aeronavelor, conducerea de vehicule în zona platformei de staționare a avioanelor, manipularea elevatorului cu furcă și securitatea în zona de staționare;
- (d) **asigurarea formării la locul de muncă necesară pentru exploatarea în bune condiții a centrului**. Cursanții vor fi familiarizați cu procesele de lucru, aspect deosebit de important întrucât anumite operațiuni de transport aerian, cum ar fi încărcarea aeronavelor, trebuie să urmeze un orar strict, o singură greșală putând genera întârzieri foarte mari;
- (e) **transmiterea altor tipuri de cunoștințe generale**, care nu sunt cuprinse la literele (b)-(d).
- (26) În al treilea rând, Comisia și-a exprimat îndoiala asupra capacității DHL de a atrage un număr suficient de lucrători de pe piața muncii locală sau europeană care să aibă calificările menționate anterior.
- (27) În al patrulea rând, Comisia și-a exprimat îndoiala asupra măsurii în care alternativa angajării unor lucrători calificați ar prezenta avantaje față de formarea internă. Comisia a pornit de la premisa că cel puțin formarea specifică și formarea în domeniul securității trebuie asigurate oricum de către DHL întrucât formarea specifică nu poate fi asigurată de formatori externi, iar DHL trebuie să facă dovada faptului că asigură o formare corespunzătoare în domeniul securității.
- (28) În al cincilea rând, Comisia și-a exprimat îndoiala asupra posibilității DHL de a renunța la anumite cursuri din pachetul de formare, în special în ceea ce privește agenții de rampă II, fiind prevăzut, conform celor indicate în notificare, ca întreaga sesiune de formare să fie urmată chiar și de lucrătorii care dețin deja un permis. În plus, a fost pusă sub semnul întrebării posibilitatea formării doar a unui număr redus de persoane, întrucât acest lucru ar putea avea efecte adverse asupra bunei desfășurări a operațiunilor. De fapt, DHL și-a recrutat deja, în mod intenționat, întregul personal în vederea formării acestuia, astfel încât nu se justifică renunțarea la cursurile de formare prevăzute și plata angajaților în condițiile neimplicării acestora în nicio activitate.
- (29) În al șaselea rând, Comisia și-a exprimat rezervele cu privire la afirmația DHL conform căreia, în absența ajutorului, diverse servicii ar fi contractate în exterior pentru a evita formarea prevăzută întrucât, pe de o parte, chiar și în acest caz, ar fi necesară formarea descrisă la literele (a), (b) și (d) și, pe de altă parte, obiectivul urmărit de întreaga investiție a DHL în Leipzig Halle este acela de a furniza toate serviciile legate de curieratul rapid pentru colete prin intermediul personalului propriu și, astfel cum a aflat Comisia cu ocazia întâlnirii cu autoritățile germane, chiar de a oferi serviciile respective societăților concurente care operează pe același aeroport.
- (30) Cu toate acestea, Comisia și-a exprimat convingerea că, în principiu și cu o singură excepție, costurile de formare au fost calculate corect. Singurele rezerve exprimate de Comisie au avut drept obiect observația că o mare parte din formare urmează să fie organizată la locul de muncă, astfel încât orele respective ar putea fi considerate ore de producție și, prin urmare, ar putea fi necesară deducerea costurilor de formare din costurile de formare a cursanților.
- ⁽⁵⁾ A se vedea Decizia 2007/612/CE a Comisiei din data de 4 aprilie 2007, *General Motors Belgium in Antwerp* (JO L 243, 18.9.2007, p. 71), și Decizia 2006/938/CE a Comisiei din 4 iulie 2006, *Ford Genk* (JO L 366, 21.12.2006, p. 32).

4. OBSERVAȚIILE GERMANIEI

- (31) Germania susține că ajutorul pentru formare notificat îndeplinește toate criteriile prevăzute de Regulamentul (CE) nr. 68/2001 al Comisiei din 12 ianuarie 2001 privind aplicarea articolelor 87 și 88 din Tratatul CE la ajutoarele pentru formare ⁽⁶⁾. În primul rând, Germania a furnizat informații suficiente pentru a demonstra că formarea la locul de muncă nu implică ore de producție.
- (32) În al doilea rând, Germania contestă dreptul Comisiei de a aplica, în cazul de față, criteriul necesității, întrucât acest fapt ar presupune încălcarea principiului nediscriminării. Această nouă abordare nu are temei juridic și nu este conformă cu legislația CE în domeniu și cu practicile decizionale ale Comisiei.
- (33) Germania susține că în considerentul 11 din Regulamentul (CE) nr. 68/2001 se prevăd cele trei criterii care trebuie luate în considerare atunci când se stabilește dacă ajutoarele se limitează la minimul necesar: tipul de formare asigurată, mărimea întreprinderii și situația geografică a acesteia. Cu ajutorul acestor trei criterii se poate stabili dacă măsurile de ajutor au un efect stimulat și sunt proporționale. În conformitate cu dispozițiile Cadrului privind ajutoarele pentru formare ⁽⁷⁾, se consideră că efectul stimulat lipsește doar în cazul măsurilor de formare specifică pentru întreprinderi mari din afara zonelor asistate în sensul articolului 87 alineatul (3) litera (a) sau (c) din Tratatul CE. Întrucât peste 80 % din proiectul de formare notificat constă din măsuri de formare generală și implică o întreprindere situată într-o zonă asistată în sensul articolului 87 alineatul (3) litera (a) ajutoarele pentru formare au un efect stimulat. De asemenea, întrucât ajutoarele notificate nu depășesc intensitățile maxime ale ajutorului, efectele pozitive ale măsurilor de formare care beneficiază de ajutor sunt proporționale cu denaturarea concurenței, îndeplinindu-se astfel criteriul proporționalității.
- (34) În al treilea rând, Germania subliniază faptul că se impune aplicarea de către Comisie a criteriului compatibilității prevăzut la considerentul 32 și în cazul proiectelor care nu fac obiectul obligației de notificare. Germania susține că nu trebuie aplicate criterii de compatibilitate diferite în cazul ajutoarelor care sunt exceptate de la obligația de notificare sau al ajutoarelor care depășesc pragul de 1 milion de EUR și care trebuie, prin urmare să fie notificate; proiectele care fac obiectul obligației de notificare nu trebuie să fie evaluate într-o manieră mai restrictivă față de proiectele care sunt exceptate de la obligația respectivă. Prin urmare, ajutoarele pentru formare sunt compatibile cu piața comună dacă îndeplinesc toate condițiile prevăzute de Regulamentul (CE) nr. 68/2001. Germania susține că această interpretare a fost confirmată de către Comisie pe parcursul îndelungatei sale practici decizionale, de exemplu, în cazul *Volvo Gent* ⁽⁸⁾. Germania subliniază faptul că ar trebui avut în vedere de către Comisie și faptul că proiectul de formare al DHL îndeplinește criteriile prevăzute de decizia *Webasto* ⁽⁹⁾.
- (35) În al patrulea rând, aplicarea de criterii de evaluare diferite este în contradicție cu principiile siguranței juridice și al tratamentului egal.
- (36) În al cincilea rând, Germania susține că deciziile Comisiei în cazurile *Ford Genk* și *GM Antwerp* nu constituie precedente adecvate, întrucât circumstanțele cazurilor respective au fost diferite de cele ale cazului de față. În vreme ce, în primele două cazuri, ajutoarele pentru formare fuseseră concepute pentru introducerea unui model nou și pentru angajarea continuă de personal, ajutoarele pentru formare în cazul DHL urmează să fie utilizate pentru formarea angajaților nou recrutați pentru a asigura exploatarea unui centru de logistică nou construit. Proiectul DHL este, de asemenea, diferit de celelalte două cazuri în următoarele privințe: formarea generală constituie peste 80 % din proiect; întreprinderea este situată într-o zonă asistată în temeiul articolului 87 alineatul (3) litera (a) din Tratatul CE; DHL intenționează să creeze locuri noi de muncă la centrul de logistică și, spre deosebire de sectorul auto, sectorul transporturilor aeriene nu se confruntă cu probleme de supracapacitate, ci este în expansiune rapidă.
- (37) În ultimul rând, Germania a furnizat informații suplimentare în ceea ce privește problemele ridicate în decizia de inițiere a procedurii. Germania explică faptul că dispozițiile legale relevante prevăd standarde minime pentru nivelul de formare. Cu toate acestea, dispozițiile respective nu prevăd un număr minim de personal calificat care trebuie recrutat de întreprindere. Pe de altă parte, Germania indică numărul de angajați necesar pentru ca centrul de logistică să fie dat în exploatare și afirmă, în concluzie, că măsurile de formare pentru angajații suplimentari depășesc ceea ce este necesar pentru asigurarea funcționării centrului. În conformitate cu un studiu pus la dispoziție de Germania și elaborat de un consultant extern pe probleme de formare, DHL și-ar putea începe cu succes activitatea în Leipzig-Halle cu un număr mai mic de angajați decât cel avut în vedere în cadrul proiectului de formare notificat.

⁽⁶⁾ JO L 10, 13.1.2001, p. 20.

⁽⁷⁾ JO C 343, 11.11.1998, p. 10.

⁽⁸⁾ Decizia Comisiei din data de 11 martie 2008 privind ajutorul de stat C 35/07, *Volvo Cars Gent* (încă nepublicată).

⁽⁹⁾ Decizia Comisiei din data de 16 mai 2006 privind ajutorul de stat N 635/05, *Webasto Portugalia* (JO C 306, 15.12.2006, p. 12).

5. OBSERVAȚII ALE PĂRȚILOR INTERESATE

(38) Beneficiarul, DHL, a înaintat, de asemenea, observații prin care, asemeni Germaniei, susține faptul că evaluarea compatibilității efectuată de către Comisie se abate de la practica sa decizională generală adoptată în cazurile anterioare. Din perspectiva DHL, ajutorul notificat îndeplinește toate criteriile prevăzute de Regulamentul (CE) nr. 68/2001. Abordarea Comisiei încalcă principiul siguranței juridice și al tratamentului egal, prin care se interzice aplicarea unui tratament diferit față de cel din cazul deciziilor anterioare privind ajutoarele pentru formare, când nu s-a procedat la o analiză în detaliu a criteriului necesității. În plus, deciziile din cazurile *Ford Genk* și *GM Antwerp* nu reflectă practica decizională generală, întrucât circumstanțele acestor cazuri sunt diferite și nu se pot aplica prin analogie în cazul DHL Leipzig. DHL invocă, în schimb, criteriile prevăzute de Comisie în decizia din iunie 2006 de aprobare a ajutoarelor pentru formare pentru Webasto, criterii conform cărora proiectul de formare DHL trebuie să fie, de asemenea, compatibil cu piața comună. În cele din urmă, DHL subliniază faptul că tratamentul diferit aplicat în cazul proiectului de formare notificat conduce la o discriminare inadmisibilă.

(39) DHL furnizează, de asemenea, informații suplimentare privind problemele ridicate în cadrul deciziei Comisiei de inițiere a procedurii. În primul rând, dispozițiile relevante din legislația națională, europeană și internațională stabilesc numai conținutul formării și calificările necesare pentru manipularea mărfurilor și a aeronavelor, fără să prevadă însă un număr minim de angajați. În al doilea rând, măsurile de formare prevăzute nu numai că îndeplinesc cerințele existente, dar și depășesc cerințele obligatorii. Prin urmare, pentru toate măsurile care depășesc cerințele legale, ar putea fi avute în vedere scenarii alternative (cum ar fi externalizarea și subcontractarea). Cu toate acestea, întrucât scenariile alternative menționate sunt doar posibile variante, DHL nu a comandat o analiză detaliată a costurilor care să includă costurile de formare obligatorie și/sau minimă necesară în orice caz și să indice costurile suplimentare de subcontractare și/sau de recrutare a unor angajați calificați. DHL nu deține informații privind nivelul de formare asigurat în mod normal în sectorul în cauză.

(40) În plus, UPS, un concurent al DHL, a înaintat observații care sprijină poziția Comisiei. În primul rând, UPS a explicat faptul că recrutarea de noi angajați pentru DHL Hub și DHL EAT face, oricum, necesare unele măsuri de formare și instruire. Astfel, măsurile de formare sunt, într-o anumită măsură, necesare și ar trebui să fie realizate de întreprindere chiar și în absența ajutoarelor.

(41) În al doilea rând, conform afirmațiilor UPS, DHL are obligația, conform legislației naționale și europene în

domeniu, de a asigura propriilor angajați, de exemplu, agenților abilitați, un minim de cursuri de formare. Regulamentul (CE) nr. 2320/2002 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 decembrie 2002 de instituire a unor norme comune în domeniul siguranței aviației civile⁽¹⁰⁾ prevede că agenții abilitați trebuie să fie desemnați, aprobați și comunicați de autoritatea competentă, în cazul de față Autoritatea Aviatică Federală. În acest sens, Autoritatea a adoptat orientări și a publicat un model de curs de formare („Musterlehrplan”) care prevede măsurile de formare care trebuie asigurate în mod obligatoriu. În ceea ce privește angajații DHL EAT, măsurile obligatorii de formare sunt cuprinse în Regulamentul (CE) nr. 2042/2003 al Comisiei din 20 noiembrie 2003 privind menținerea navigabilității aeronavelor și a produselor, reperelor și dispozitivelor aeronautice și certificarea întreprinderilor și a personalului cu atribuții în domeniu⁽¹¹⁾. În al treilea rând, deoarece DHL a beneficiat de ajutor regional pentru crearea de locuri de muncă, nu trebuie să se pornească de la premisa că DHL ar renunța la măsurile de formare și ar recruta mai puține persoane, preferând în schimb să subcontracteze sau să externalizeze.

6. EVALUAREA AJUTORULUI

6.1. Existența ajutorului de stat

(42) Comisia consideră că măsura constituie ajutor de stat în sensul articolului 87 alineatul (1) din Tratatul de instituire a Comunității Europene, care a fost pus la dispoziție în forma unei subvenții finanțate din resurse de stat: Măsura este selectivă, întrucât se limitează la DHL. Subvenția selectivă amenință să denatureze concurența prin favorizarea DHL față de alți concurenți care nu primesc ajutor. În cele din urmă, piața curieratului rapid în domeniul coletelor, în cadrul căreia DHL este unul dintre actorii principali, se caracterizează printr-un schimb intens între statele membre.

(43) Germania solicită aprobarea ajutorului în temeiul Regulamentului (CE) nr. 68/2001 al Comisiei.

(44) În conformitate cu articolul 5 din regulamentul respectiv, atunci când cuantumul ajutorului acordat unei întreprinderi pentru un singur proiect de formare depășește suma de 1 milion de EUR, ajutorul nu este exceptat de la obligația de notificare prevăzută la articolul 88 alineatul (3) din Tratatul CE. Comisia observă că ajutorul propus în acest caz se ridică la 7 753 307 EUR și urmează a fi plătit unei singure întreprinderi, iar măsurile de formare constituie un proiect unic. Comisia consideră că obligația de notificare se aplică, prin urmare, ajutorului propus și că a fost respectată de Germania.

⁽¹⁰⁾ JO L 355, 30.12.2002, p. 1.

⁽¹¹⁾ JO L 315, 28.11.2003, p. 1.

- (45) Considerentul 16 din Regulamentului (CE) nr. 68/2001 reia argumentele care stau la baza articolului 5 și explică faptul că respectivul ajutor nu poate face obiectul excepției: „Ajutoarele în quantum ridicat trebuie să continue să fie evaluate individual de către Comisie înainte de a fi acordate.”

- (46) Prin urmare, la evaluarea ajutoarelor individuale pentru formare care nu îndeplinesc condițiile pentru acordarea excepției prevăzute de Regulamentul (CE) nr. 68/2001, Comisia are obligația de a efectua, în conformitate cu deciziile adoptate anterior ⁽¹²⁾, o evaluare individuală ⁽¹³⁾ în temeiul articolului 87 alineatul (3) litera (c) din Tratatul CE înainte de a aproba punerea în aplicare a ajutorului. În vederea evaluării individuale respective, Comisia trebuie să țină seama, prin analogie, de principiile fundamentale prevăzute de Regulamentul (CE) nr. 68/2001. Acest lucru presupune, în special, verificarea conformității cu criteriile formale de acordare a excepției, prevăzute la articolul 4 din regulamentul menționat anterior și a măsurii în care ajutorul este necesar ca stimulent pentru ca beneficiarul să întreprindă activitățile de formare.

6.2. Compatibilitatea cu piața comună

- (47) În cadrul deciziei de inițiere a procedurii, Comisia a evaluat deja conformitatea proiectului notificat cu criteriile de exceptare prevăzute la articolul 4 din Regulamentul (CE) nr. 68/2001.
- (48) În primul rând, trebuie observat faptul că intensitatea indicată a ajutorului nu depășește plafoanele prevăzute la articolul 4 alineatele (2) și (3) din Regulamentul (CE) nr. 68/2001, respectiv 35 % pentru formarea specifică (35 % din [...] = [(aproximativ 5-25 %)]) și 60 % pentru formarea generală (60 % din [...] = [(aproximativ 75-95 %)]). Germania poate ridica plafoanele de 25 % și 50 % cu câte 10 puncte procentuale, având în vedere că proiectul este situat într-o zonă asistată, în sensul articolului 87 alineatul (3) litera (a) din Tratatul CE.
- (49) În al doilea rând, costurile eligibile aferente măsurii sunt conforme cu dispozițiile articolului 4 alineatul (7) din Regulamentul (CE) nr. 68/2001. În urma investigării aspectelor respective, s-a confirmat că în mod clar costurile eligibile de personal se limitează la cuantumul

total al celorlalte costuri eligibile. Germania a furnizat dovezi că, deși o bună parte din formare reprezintă formare la locul de muncă, nu sunt implicate ore de producție.

6.3. Necesitatea ajutorului

- (50) Principalul argument pentru decizia de inițiere a procedurii a fost acela că o măsură de formare poate fi considerată ca fiind compatibilă cu piața comună în conformitate cu articolul 87 alineatul (3) litera (c) din Tratatul de instituire a Comunității Europene numai în cazul în care nu este necesară în mod direct pentru derularea activităților beneficiarului. Comisia a observat că necesitatea ajutoarelor reprezintă un criteriu general de compatibilitate și a afirmat, în concluzie, faptul că, în cazul în care ajutoarele nu atrag adoptarea de măsuri suplimentare față de cele care ar fi întreprinse ținând cont exclusiv de forțele pieței, nu se pot anticipa efecte pozitive care să compenseze denaturarea pieței, prin urmare, ajutoarele respective nu pot fi autorizate. În cazul în care societatea ar fi întreprins oricum măsurile de asistență, în special în absența ajutoarelor, nu se poate considera că ajutoarele pentru formare în cauză ar „promova” dezvoltarea economică în sensul articolului 87 alineatul (3) litera (c) din Tratatul CE și, conform considerentului 10 din Regulamentul (CE) nr. 68/2001, ar contribui la corectarea imperfecțiunii pieței care conduce, în general, la investiții insuficiente ale întreprinderilor în formarea propriilor lucrători ⁽¹⁴⁾. Acest lucru nu aduce atingere ajutoarelor scutite de obligația de notificare prevăzută de Regulamentul (CE) nr. 68/2001 în cazul cărora se pornește de la premisa *prima facie* că astfel de ajutoare contribuie la promovarea dezvoltării economice.
- (51) Verificarea de către Comisie a existenței unui efect stimulat și respingerea prezenței unui astfel de efect în cazul în care formarea este impusă prin lege reprezintă, în opinia Germaniei, o abordare nouă, care nu este conformă normelor CE, se abate în mod arbitrar de la practicile decizionale existente și împiedică acordarea de ajutoare pentru formare la nivel de politici regionale. Comisia nu poate accepta argumentele menționate pentru motivele indicate mai jos.

⁽¹²⁾ A se vedea deciziile Comisiei în cazurile *Ford Genk*, *General Motors Belgium*, *Auto-Europa Portugal* și *Volvo Cars Gent*.

⁽¹³⁾ Care decurge, de asemenea, din considerentul 16 din Regulamentul (CE) nr. 68/2001.

⁽¹⁴⁾ În contextul ajutoarelor privind formarea, considerentul 10 din regulamentul (CE) nr. 68/2001 prevede următoarele: „Formarea profesională are, în mod general, efecte externe pozitive pentru societate în ansamblul său, în măsura în care aceasta crește numărul muncitorilor calificați pe care și alte întreprinderi îi pot angaja, îmbunătățește competitivitatea industriei comunitare și joacă un rol important în strategiile pentru angajare. Dat fiind faptul că întreprinderile din cadrul Comunității investesc prea puțin, în mod normal, în formarea lucrătorilor lor, ajutoarele de stat ar putea să contribuie la corectarea acestei imperfecțiuni a pieței și pot, așadar, să fie considerate, în anumite condiții, compatibile cu piața comună și, prin urmare, să fie scutite de obligația de notificare prealabilă.” Considerentul 11 adaugă faptul că trebuie să se ia măsurile necesare „[pentru] ca ajutoarele de stat să fie limitate la minimul necesar pentru realizarea obiectivului comunitar, pe care doar forțele pieței singure nu ar permite să fie realizat [...]”.

- (52) În primul rând, trebuie menționat faptul că ajutoarele pentru formare sunt evaluate în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 68/2001, care prevede în considerentul 4 că nu se „exclue posibilitatea, pentru statele membre, de a notifica un ajutor pentru formare. Comisia examinează această notificare în special pe baza criteriilor prevăzute în prezentul regulament sau conform liniilor directe și cadrului comunitar aplicabile, dacă există astfel de linii directe și un astfel de cadru comunitar.”
- (53) În plus, considerentul 16 subliniază faptul că „Ajutoarele în quantum ridicat trebuie să continue să fie evaluate individual de către Comisie înainte de a fi acordate. Astfel, ajutoarele superioare unui quantum determinat, care ar trebui stabilit la 1 milion EUR, sunt *excluse de la exceptarea prevăzută în prezentul regulament* și continuă să fie reglementate de dispozițiile articolului 88 alineatul (3) din tratat.”
- (54) În cele din urmă, considerentul 4 prevede după cum urmează: „Cadrul privind ajutoarele pentru formare se abrogă la data intrării în vigoare a prezentului regulament, fiind înlocuit de prezentul regulament.”
- (55) Întrucât ajutorul planificat depășește suma de 1 milion de EUR, nu există îndoieli asupra faptului că acesta trebuie notificat și trebuie aprobat de către Comisie. În plus, este clar că un astfel de ajutor trebuie să îndeplinească, în principiu, criteriile de exceptare prevăzute la articolul 4 din Regulamentul (CE) nr. 68/2001.
- (56) Cu toate acestea, Germania pune sub semnul întrebării competența Comisiei de a analiza măsura în care ajutorul are un efect stimulat. În opinia Comisiei, noțiunea de ajutor de stat și, în special, criteriul necesității ajutoarelor implică existența unui efect stimulat pentru beneficiar. Ajutorul de stat nu poate fi în interesul comun în cazul în care statul sprijină măsuri (inclusiv măsuri de formare) pe care un beneficiar le-ar lua oricum. Deciziile adoptate recent de Comisie au inclus, în mod special, o evaluare a efectului stimulat al măsurilor de formare (*Ford Genk, GM Antwerp*), în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 68/2001, Planul de acțiune în domeniul ajutoarelor de stat și hotărârile judecătorești asupra condițiilor de stabilire a compatibilității ajutoarelor cu piața comună.
- (57) Pentru a-și sublinia poziția, Germania susține, în primul rând, necesitatea evaluării compatibilității cu piața comună din punctul de vedere al criteriilor prevăzute în regulamentul în cauză și, în acest sens, citează considerentul 4 din Regulamentul (CE) nr. 68/2001, în sensul că ajutoarele vor fi examinate de către Comisie „în special pe baza criteriilor prevăzute în prezentul regulament”. Germania nu ține seama de faptul că sintagma „în special” înseamnă tocmai faptul că evaluarea individuală nu se limitează la evaluarea ajutoarelor prevăzută de Regulamentul (CE) nr. 68/2001. Întrucât considerentul 16 indică în mod clar faptul că astfel de ajutoare continuă să fie evaluate individual, evaluarea respectivă nu se limitează, fără îndoială, la criteriile prevăzute în regulamentul menționat și trebuie realizată direct în temeiul articolului 87 din Tratatul CE.
- (58) În al doilea rând, Germania susține faptul că Regulamentul (CE) nr. 68/2001 ar trebui interpretat conform Cadrului din 1998 privind ajutoarele pentru formare, care este precursorul regulamentului respectiv și a instituit criteriile pentru evaluarea existenței unor efecte stimulante în cazul unor ajutoare substanțiale. Germania afirmă, în special, că dispozițiile Cadrului au indicat că trebuie să se pornească de la premisa existenței unui efect stimulat în cazul în care formarea are loc într-o zonă asistată în sensul articolului 87 alineatul (3) litera (a) sau (c). Cu toate acestea, acest argument nu poate fi considerat drept acceptabil de către Comisie întrucât considerentul 4 din Regulamentul (CE) nr. 68/2001 elimină orice îndoieli asupra faptului că dispozițiile Cadrului privind ajutoarele pentru formare au fost anulate la data intrării în vigoare a regulamentului. Intenția Comisiei – ca și efectul regulamentului – a fost aceea de a înlocui Cadrul cu regulamentul. Pe de o parte, acest lucru este evident în versiunile din alte limbi, în care considerentul 4 din Regulamentul (CE) nr. 68/2001 stabilește în mod clar faptul că dispozițiile Cadrului sunt „abrogate” deoarece conținutul acestora este „înlocuit”. Pe de altă parte, acest lucru este specificat în mod clar în alte decizii anterioare ale Comisiei⁽¹⁵⁾. În plus, regulamentul nu a preluat din dispozițiile Cadrului premisa juridică a existenței unui efect stimulat, dar a prevăzut, în termeni aleși în mod intenționat mai generali, faptul că, în anumite condiții, ajutoarele pentru formare pot fi considerate ca fiind compatibile cu piața comună⁽¹⁶⁾. Cu toate acestea, în cazul în care o întreprindere adoptă oricum măsurile asistate, și în special în absența ajutoarelor, ajutoarele nu pot fi considerate ca având un efect stimulat.
- (59) În al treilea rând, Germania, și în special beneficiarul, consideră că efectuarea unei evaluări suplimentare a necesității ajutoarelor în temeiul articolului 87 alineatul (3) litera (c) din Tratatul CE ar însemna că Regulamentul (CE) nr. 68/2001 încalcă, în totalitate, dispoziția respectivă din tratat. În acest caz se pornește de la premisa clară că nu se evaluează necesitatea ajutorului. Comisia nu poate accepta nici acest argument, întrucât acesta nu ține în mod clar seama de faptul că se consideră îndeplinit criteriul necesității și în cazul ajutoarelor care nu depășesc 1 milion de EUR și care îndeplinesc criteriile prevăzute în regulamentul respectiv.

⁽¹⁵⁾ A se vedea, de exemplu, Decizia 2001/698/CE a Comisiei din 18 iulie 2001, Sabena (JO L 249, 19.9.2001, p. 21), în care se afirmă, în considerentul 28, că: „...dispozițiile Cadrului au fost înlocuite de Regulamentul (CE) nr. 68/2001 al Comisiei din data de 12 ianuarie 2001 privind aplicarea articolelor 87 și 88 din Tratatul CE la ajutoarele pentru formare”.

⁽¹⁶⁾ Considerentul 50 furnizează mai multe detalii asupra observațiilor din Regulamentul (CE) nr. 68/2001 privind efectul stimulat.

(60) În al patrulea rând, Germania afirmă faptul că, în cazul de față, Comisia se abate de la practicile aplicate în cazurile anterioare, în cadrul cărora nu a evaluat existența unui efect stimulator. Această afirmație este corectă. Cu toate acestea, Comisia a indicat faptul că și-a schimbat practicile în temeiul unei abordări economice aprofundate. Această schimbare s-a produs cu ocazia evaluării amânunțite a ajutoarelor din cazurile *Ford Genk* și *GM Antwerp*, ocazie cu care a fost recunoscută în mod explicit. Cu toate acestea, Germania indică faptul că practicile aplicate de Comisie suferă de o lipsă de coerență întrucât, după inițierea procedurii de investigație formală în cazul *Ford Genk*, Comisia a adoptat decizii, în cel puțin două cazuri, anume *BMW Austria* (Cazul N 304/2005) ⁽¹⁷⁾ și *Webasto* (cazul N 653/2005), fără să întreprindă o astfel de evaluare sau în baza unei alte evaluări. Cu toate acestea, Comisia observă faptul că aceste decizii au fost adoptate fără o evaluare amănunțită și înainte de finalizarea primei dintre cele două evaluări detaliate menționate, în cadrul cărora Comisia și-a aprofundat abordarea. Nu este contestată autoritatea Comisiei de a aprofunda și modifica abordarea în cazul în care există motive suficiente în acest sens. Astfel s-a întâmplat în cazurile *Ford Genk* și *GM Antwerp*, dar nu și în cazul unor decizii anterioare privind ajutoarele. Prin urmare, Comisia ar fi putut aplica în continuare practica decizională anterioară înainte de a lua decizia finală în cazul *Ford Genk*.

(61) În al cincilea rând, Germania și beneficiarul contestă argumentul conform căruia Comisia poate invoca abordarea adoptată în deciziile din cazurile *Ford Genk* și *GM Antwerp*, întrucât circumstanțele cazurilor menționate sunt diferite de cele ale cazului DHL. Comisia ar fi trebuit, în schimb, să aplice abordarea adoptată în decizia din cazul *Webasto*. Este evident faptul că nu se poate susține că ajutoarele pentru DHL ar trebui tratate în mod diferit întrucât nu au drept obiect, ca în celelalte două cazuri, sectorul auto. Decizia în cazul *Webasto*, la care fac trimitere Germania și beneficiarul, are drept obiect sectorul auto. Singura diferență ar putea fi aceea că primele două cazuri au drept obiect unități de producție existente, în timp ce, în cazul DHL și al *Webasto*, acestea sunt noi. Cu toate acestea, deși nu este contestat faptul că, în primele două cazuri, orice sprijin pentru măsurile care ar fi fost adoptate oricum constituie ajutor de exploatare, Comisia nu înțelege de ce nu pot fi acordate ajutoare de exploatare pentru măsurile de formare într-o unitate de producție nouă, măsuri care ar fi fost întreprinse oricum. Și în acest caz, societatea primește sprijin pentru măsuri pe care ar trebui să le întreprindă oricum.

(62) În plus, nici măsurile de formare în cazul unei unități de producție noi care ar fi fost întreprinse oricum nu se pot

justifica prin considerente de tipul celor care stau la baza acordării de ajutoare regionale, întrucât dezavantajele regionale ar trebui compensate prin ajutoare regionale pentru investiții, și nu prin ajutoare pentru formare. În acest sens, Germania pretinde că perspectiva primirii de ajutoare de stat pentru măsuri de formare necesare și cuprinzătoare a avut un rol crucial în adoptarea de către DHL a deciziei finale de relocalizare. Cu toate acestea, Comisia susține că, în Uniunea Europeană, este obișnuită practica întreprinderilor de a lua decizii în scopul reducerii cheltuielilor și al creșterii eficienței. Întreprinderile care intenționează să întreprindă relocalizarea producției au, de multe ori, în vedere mai multe amplasamente alternative, situate în state membre diferite. Decizia în alegerea amplasamentului este în ultimă instanță influențată nu numai de costurile de exploatare anticipate (inclusiv costurile aferente formării noilor angajați, adesea necalificați), precum și alte avantaje sau dezavantaje economice (de exemplu, normele locale privind programele de exploatare), dar și, într-o anumită măsură, de posibilitatea primirii unui ajutor guvernamental (cum ar fi ajutoarele regionale). Comisia nu poate accepta argumentul Germaniei întrucât, spre deosebire de ajutoarele regionale pentru investiții, obiectivul ajutoarelor pentru formare nu este acela de a influența alegerea amplasamentului, ci de a compensa investițiile insuficiente în domeniul formării în cadrul Comunității. Nivelul mai scăzut al calificării lucrătorilor dintr-o zonă asistată constituie o problemă la nivel regional, care trebuie soluționată prin ajutoarele regionale pentru investiții.

(63) Pe baza informațiilor furnizate, Comisia conchide că DHL ar trebui oricum să asigure angajaților săi o bună parte din formare, chiar și în absența ajutoarelor. Concluzia respectivă are la bază două observații principale, dezvoltate în continuare: în primul rând, formarea angajaților este necesară pentru a putea iniția exploatarea centrului de logistică și, în al doilea rând, măsurile de formare sunt, în mare măsură, impuse prin lege.

(a) Formarea necesară pentru exploatarea noii unități de producție

(64) În ceea ce privește necesitatea formării, relocalizarea DHL în Leipzig-Halle, Germania, este similară ca efecte cu înființarea unei întreprinderi noi prin faptul că DHL trebuie să angajeze lucrători noi pentru a-și începe activitatea. Există trei modalități evidente de satisfacere a nevoilor sale operaționale: angajarea de lucrători noi, care necesită formare, recrutarea de lucrători calificați sau, în absența unor angajați calificați, subcontractarea anumitor servicii.

⁽¹⁷⁾ JO C 87, 11.4.2006, p. 4.

(65) Pe de o parte, Germania nu a furnizat informații suplimentare pentru a îndepărta îndoielile Comisiei asupra capacității DHL de a recruta mână de lucru având calificare suficientă pentru noul amplasament. Mai mult, Germania a confirmat că lucrătorii din amplasamentul deja existent în Bruxelles al DHL nu doresc, în principiu, să se mute în Germania. În plus, DHL nu a furnizat dovezi asupra capacității sale de a atrage de pe piața muncii locală sau europeană un număr suficient de lucrători calificați pentru a-și putea desfășura activitatea. În mod evident, nu există pe piața locală lucrători cu un nivel suficient de calificare și pare destul de dificilă găsirea unor astfel de lucrători pe piața europeană pentru serviciile de transport aerian.

(66) Pe de altă parte, Germania nu a susținut în mod convingător argumentul DHL conform căruia, fără ajutoare, mai multe servicii ar fi subcontractate unor firme locale, ceea ce ar conduce la renunțarea la măsurile de formare planificate. De asemenea, Germania nu a furnizat nicio dovadă asupra disponibilității unor astfel de furnizori de servicii la aeroportul din Leipzig. Având în vedere că, în primul rând, chiar și în cazul subcontractării, tot ar fi necesare anumite măsuri de formare și, în al doilea rând, întreaga investiție a DHL în Leipzig-Halle este destinată în mod expres furnizării tuturor serviciilor de curierat rapid în domeniul coletelor cu utilizarea personalului propriu și chiar oferirii serviciilor respective concurenților care își desfășoară activitatea pe același aeroport, Comisia conchide că subcontractarea nu se încadrează în planul de afaceri și ar atrage cheltuieli suplimentare.

(67) Germania mai susține și faptul că, întrucât DHL va crea locuri de muncă noi într-o zonă asistată în sensul articolului 87 alineatul (3) din Tratatul CE, ajutorul nu reprezintă pur și simplu ajutor de exploatare, ca în cazurile legate de sectorul auto belgian, ci ajutor pentru o nouă unitate de producție, pentru care nu sunt disponibili lucrători calificați. Comisia trebuie să respingă acest argument, întrucât DHL ar fi trebuit să adopte oricum măsurile de formare pentru noua unitate de producție din afara orașului Bruxelles indiferent de noul amplasament.

(b) Formare impusă prin lege

(68) În conformitate cu informațiile de care dispune Comisia, cea mai mare parte a măsurilor de formare sunt obligatorii în temeiul legislației naționale și europene. Având în vedere natura specifică a serviciilor furnizate de către DHL, care implică un risc considerabil în domeniul siguranței și protecției, există câteva standarde minime și cerințe de siguranță prevăzute de legislația națională sau europeană privind manipularea mărfurilor și verificările și inspecțiile tehnice ale aeronavelor.

Mecanicii și tehnicienii DHL EAT

(69) Astfel de standarde și cerințe se aplică în cazul măsurilor de formare în ceea ce privește verificările înaintea zborului, precum și inspecțiile la sol, care trebuie efectuate de către mecanicii și tehnicienii DHL EAT. În conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 2042/2003, personalul implicat în întreținerea aeronavelor trebuie să fie autorizat să elibereze certificate de autorizare a dării în exploatare. Condițiile pentru obținerea unei astfel de autorizări sunt instituite de regulamentul menționat și au drept obiect domeniul și conținutul măsurilor corespunzătoare de formare.

(70) Măsurile de formare planificate îndeplinesc cerințele obligatorii menționate și au drept obiect două categorii profesionale: mecanicul de întreținere de linie autorizat pentru certificare (CAT A) și tehnicianul/mechanicul de întreținere autorizat pentru certificare (CAT B1). Formarea pentru ambele profesii cuprinde următoarele module:

(a) cursuri de limba engleză, inclusiv de limba engleză tehnică;

(b) cunoștințe tehnice de bază, din domenii precum cel electric, electronic și al aerodinamicii;

(c) aplicarea practică a cunoștințelor tehnice de bază acumulate;

(d) formare suplimentară pentru CAT B1.

(71) Toate măsurile de formare ale DHL EAT sunt urmate de un număr de zile de formare la locul de muncă care depășește considerabil numărul de zile lucrătoare rezervate formării teoretice.

(72) Germania cunoaște faptul că, fără personal calificat și autorizat în mod corespunzător, DHL nu își poate desfășura activitatea. Întrucât întregul program de formare este impus prin Regulamentul (CE) nr. 68/2001, autoritățile germane acceptă faptul că DHL nu poate renunța la niciuna dintre măsurile de formare. Cu toate acestea, autoritățile menționate susțin că, în absența ajutoarelor, DHL nu ar mai asigura nici un curs de formare, ci ar recruta, în schimb, angajați autorizați ai operatorilor concurenți sau ar recurge la subcontractare.

(73) În conformitate cu analiza costurilor realizată de Germania, costurile de subcontractare se situează sub nivelul costurilor de personal, inclusiv al celor de formare (aproximativ [(5-20 %)] pentru CAT A și aproximativ [(10-30 %)] pentru CAT B1). Cu toate acestea, Germania nu a furnizat nicio dovadă asupra existenței sau disponibilității unor furnizori de servicii corespunzători.

- (74) În ceea ce privește recrutarea de lucrători calificați de la operatorii concurenți, Germania nu a furnizat vreo dovadă asupra disponibilității pe piața muncii europene a personalului care să dețină pregătirea profesională și calificările necesare și care să dorească să se mute la Leipzig-Halle. Germania chiar a recunoscut că piața muncii europene în domeniul transporturilor aeriene se confruntă cu lipsa de mecanici și tehnicieni care să dețină pregătirea profesională și calificările necesare.
- (75) În plus, Germania a furnizat o analiză a costurilor pentru cursurile de limbă engleză planificate pentru mecanicii și tehnicienii DHL EAT. Germania susține că acestea reprezintă măsuri generale și suplimentare față de formarea obligatorie. Prin urmare, cheltuielile eligibile calculate pentru cursurile respective au fost de [(0,5-1)] milioane EUR. Cu toate acestea, Comisia observă faptul că, în primul rând, cursurile au drept obiect limba engleză tehnică. În al doilea rând, Comisia observă că verificările tehnice ale aeronavelor sunt standardizate în întreaga Europă, astfel încât mecanicii și tehnicienii DHL EAT trebuie să cunoască limba engleză tehnică. De asemenea, Comisia înțelege că respectivele cursuri de limbă engleză fac parte dintr-un program de formare standardizat obligatoriu. Prin urmare, Comisia este de părere că DHL ar trebui să asigure oricum cursuri de limbă engleză tehnică, chiar și în absența ajutoarelor.
- (76) Prin urmare, Comisia conchide că măsurile de formare menționate sunt atât obligatorii, cât și necesare pentru exploatarea cu succes a DHL EAT și ar fi adoptate oricum de societate, chiar și în absența ajutoarelor. Prin urmare, Comisia consideră că costul formării mecanicilor și tehnicienilor DHL EAT nu constituie costuri eligibile.
- Agenți de rampă II
- (77) Agenții de rampă II desfășoară următoarele activități: gestionează echipamentele de deservire la sol, încarcă și descarcă aeronavele, transmit documentele de zbor, întocmesc rapoarte și comunică cu piloții și autoritățile aeroportului. Proiectul notificat are în vedere formarea a 210 agenți de rampă II, iar costurile eligibile au fost stabilite la [(2-3)] milioane de EUR.
- (78) Conform legislației germane, pentru a fi autorizați să lucreze în zona platformei de staționare a avioanelor, agenții de rampă II trebuie să dețină pregătire în domeniul echipamentelor de deservire la sol (*Arbeitsschutzgesetz*) și al securității (BGV C 10 FBO) și trebuie să fie autorizați pentru conducerea vehiculelor în zona platformei de staționare a avioanelor (BGG 925 – *Ausbildung und Beauftragung der Fahrer von Flurförderzeugen*). Aceștia trebuie, de asemenea, să fie pregătiți în domeniul manipulării mărfurilor periculoase și să cunoască riscurile potențiale asociate acestora (*Gefahrstoffverordnung*). În cele din urmă, aceștia trebuie să ia parte la cursuri de formare în domeniul mărfurilor periculoase, în conformitate cu dispozițiile reglementărilor IATA în domeniul mărfurilor periculoase.
- (79) Din informațiile de la considerentele 77 și 78, reiese faptul că proiectul notificat prevede, în linii mari, următoarele cursuri de formare obligatorii: tractarea și deplasarea cu spatele a aeronavelor; degivrarea aeronavelor (curs de bază); degivrarea aeronavelor (curs de perfecționare); permisul de conducere în zona platformei de staționare a avioanelor; monitorizarea zonei aeroportuare; instrucțiuni pentru protecția împotriva incendiilor; manipularea sabordului de încărcare; primul ajutor; permis pentru manipularea elevatorului cu furcă; IATA PK 7/8; echipamente de deservire la sol; securitatea în zona de staționare; instrucțiuni de securitate și cunoașterea regulilor de securitate. Cursul privind structura containerelor de bagaje/încărcătură reprezintă o măsură de formare specifică destinată manipulării containerelor DHL.
- (80) Singurele cursuri care nu sunt obligatorii sunt următoarele: G25/41 consultații medicale aferente mediciei muncii (4 dintr-un total de 240 de ore de formare), normele DIN EN 9001:2000 privind asigurarea calității și procesele și DIN EN 14001 privind gestionarea problemelor de mediu și structura organizațională (8 dintr-un total de 240 de ore de formare). Cu toate acestea, întrucât Germania a subliniat faptul că DHL intenționează să asigure toate serviciile legate de centru și chiar să ofere astfel de servicii operatorilor concurenți de pe aeroportul Leipzig-Halle și întrucât nu a stabilit faptul că, în absența ajutoarelor, DHL nu ar asigura respectivele cursuri de formare, cursurile fac, în mod evident, parte din pachetul de formare necesar angajaților DHL pentru a începe cu succes exploatarea centrului de transport aerian, care reprezintă unul dintre principalele centre internaționale ale DHL, alături de cel din Hong Kong (China) și Wilmington (SUA). În special, cursul privind medicina muncii pare să fie indispensabil, întrucât pregătesc personalul în vederea identificării angajaților care ar putea reprezenta un risc pentru mediul de lucru, întrucât funcționarea în condiții normale a DHL depinde de prevenirea și eliminarea oricăror întârzieri neprevăzute. Conform informațiilor furnizate, agenții de rampă II care frecventează cursurile menționate vor fi, de asemenea, în măsură să verifice aptitudinile profesionale generale ale viitorilor angajați. În conformitate cu cadrul de evaluare de la considerentul 25, Comisia conchide că, deși formarea nu este impusă prin lege, este necesară

pentru exploatarea în bune condiții a centrului, astfel încât va fi asigurată oricum de DHL. Cursul de formare în domeniul standardelor de calitate, deși nu este obligatoriu în sine, a fost impus sucursalelor DHL de către administrația centrală a Deutsche Post. DHL a anunțat că întregul personal al DHL va beneficia de cursuri de formare specifică în vederea obținerii certificării DIN EN 9001 ⁽¹⁸⁾. În plus, DHL a precizat că, începând cu luna iulie 2008 ⁽¹⁹⁾, urmează să se introducă standardul DIN EN 14001. Prin urmare, măsurile de formare care fac obiectul prezentei decizii sunt în mod evident necesare pentru a asigura conformitatea cu standardele impuse de strategia economică a societății, astfel încât ar fi fost puse în aplicare oricum, chiar și în absența ajutoarelor. În plus, întrucât filialele DHL afirmă că funcționează la cele mai înalte standarde, astfel cum reiese din certificatele DIN în domeniu, DHL, ca unul dintre cei mai importanți furnizori de servicii, poate include aceste costuri în strategia sa de preț. Prin urmare, Comisia consideră că DHL ar fi asigurat măsurile de formare menționate chiar și în absența ajutorului.

- (81) Având în vedere acest considerente, Comisia conchide că, în timp ce unele dintre măsurile de formare pentru agenții de rampă II sunt obligatorii, altele fac parte din strategia de calitate a societății, astfel încât toate sunt, fără excepție, necesare pentru exploatarea cu succes a centrului de transport aerian și ar fi întreprinse de societate oricum, chiar și în absența ajutoarelor. Prin urmare, Comisia consideră că nu constituie costuri eligibile costurile aferente formării agenților de rampă II.

Agenții de securitate

- (82) Dispozițiile relevante în acest domeniu sunt reglementate de Regulamentul (CE) nr. 2320/2002. Secțiunile (8) și (9) din legea privind siguranța aeriană din Germania (*Luftverkehrsgesetz*) impun operatorului de aeroport, precum și operatorilor din domeniul transporturilor aeriene, să asigure formarea personalului de securitate, precum și a tuturor celorlalți angajați.
- (83) Cursurile de formare planificate de DHL pentru agenții de securitate corespund, în mare măsură, atât din punct de vedere al conținutului, cât și al numărului de ore, măsurilor de formare prevăzute de legislația națională (*Musterlehrplan für Luftverkehrskontrollkräfte für Personal- und Warenkontrollen*) de punere în aplicare a Regulamentului (CE) nr. 2320/2002. Modulul de formare IATA PK 7/8 este, de asemenea, obligatoriu în confor-

mitate cu reglementările IATA în domeniul mărfurilor periculoase (*IATA Gefahrgutvorschriften*), care au fost transpuse în legislația germană prin NfL II-36/05. În plus, cursurile de prim ajutor și de protecție împotriva incendiilor sunt obligatorii în conformitate cu legislația germană în domeniul protecției muncii (*Arbeitsschutzgesetz*).

- (84) Cursurile de formare pentru obținerea permisului de conducere în zona platformei de staționare a avioanelor și cele de gestionare a calității (8 dintr-un total de peste 300 de ore de formare, pentru ambele cazuri) par să fie singurele cursuri suplimentare, nefiind impuse prin lege. Cu toate acestea, întrucât Germania a subliniat faptul că DHL dorește să furnizeze toate serviciile legate de centru prin forțe proprii și nu a adus dovada că, în absența ajutoarelor, DHL nu ar asigura cursurile respective, Comisia consideră că acestea fac parte din pachetul general de formare. De asemenea, cursurile DIN EN 9001:2000 și DIN EN 14001 prevăzute pentru agenții de securitate sunt practicate în mod obișnuit în activitatea Deutsche Post, prin urmare sunt indispensabile tuturor angajaților DHL (a se vedea considerentul 80). În mod similar, cursul de formare pentru obținerea permisului de conducere în zona platformei de staționare a avioanelor se dovedește a fi indispensabil pentru agenții de securitate, întrucât aceștia trebuie să aibă acces în orice moment la pista de rulare și la zona platformei de staționare a avioanelor. Nu se justifică o eventuală punere în pericol a funcționării în bune condiții a centrului pe motiv că un agent de securitate nu a avut acces la zona platformei de staționare a avioanelor (astfel cum se explică la considerentul 90 și următoarele, formarea se poate limita la un număr dat de angajați). După cum este indicat în cadrul de evaluare menționat la considerentul 25, Comisia conchide că, deși formarea nu este impusă prin lege, este necesară pentru exploatarea în bune condiții a centrului și, prin urmare, va fi asigurată oricum de DHL. Prin urmare, Comisia precizează că aceste două cursuri de formare nu ar fi afectate, chiar și în absența ajutoarelor.

- (85) Dată fiind obligativitatea cursurilor de formare pentru agenții de securitate, obligativitate menționată la considerentele 83 și 84, Comisia nu poate accepta argumentul Germaniei conform căruia DHL ar putea angaja doar un efectiv minim de personal calificat care să asigure ulterior formarea la locul de muncă a altor angajați. Comisia înțelege din informațiile care i-au fost furnizate că toți agenții de securitate trebuie să urmeze cursurile.

⁽¹⁸⁾ http://www.dpwn.de/dpwn?skin=hi&check=yes&lang=de_DE&xmlFile=2000910

⁽¹⁹⁾ http://www.dpwn.de/dpwn%3Ftab%3D1%26skin%3Dhi%26check%3Dyes%26lang%3Dde_DE%26xmlFile%3D2008898

- (86) Având în vedere cele de mai sus, Comisia conchide că nu constituie costuri eligibile costurile aferente formării agenților de securitate.

Directorii operaționali

- (87) Comisia ajunge la o concluzie diferită numai în cazul directorilor operaționali. Formarea pentru această categorie de angajați cuprinde cursurile în următoarele domenii: limba engleză, noțiuni fundamentale de dreptul muncii, comunicare, tehnici de prezentare, gestionarea resurselor umane, noțiuni fundamentale de mentorat, gestionarea conflictelor, activități de consolidare a echipei (team building), interviewarea candidaților și gestiunea întreprinderilor. Proiectul notificat are în vedere formarea a 110 de directori operaționali și costuri eligibile în valoare de [(1-2)] milioane de EUR. Personalul de conducere de nivel mediu trebuie să fie recrutat din rândul angajaților care au urmat celelalte cursuri de formare (respectiv cele de agent de rampă II și agent de securitate).

- (88) Formarea pentru personalul de conducere de acest tip urmează celorlalte cursuri de formare și nu se dovedește a fi indispensabilă pentru exploatarea în bune condiții a centrului de transport aerian. Formarea respectivă constituie o oportunitate de avansare pentru angajații existenți ai DHL, în vederea dezvoltării competențelor personale și sociale (comportamentale) ale acestora. Măsurile de formare constituie măsuri generale care sunt, de asemenea, necesare și în sectoarele adiacente sectorului aviatic și conferă aptitudini care pot fi ușor utilizate în cadrul altor întreprinderi, contribuind, în același timp, la îmbunătățirea mediului de lucru și a relațiilor interpersonale în cadrul întreprinderii.

- (89) Având în vedere observațiile prezentate la considerentele 87 și 88, Comisia conchide că formarea directorilor operaționali nu este impusă prin lege și depășește măsurile necesare pentru exploatarea în bune condiții a centrului DHL de transport aerian de la Leipzig-Halle. Prin urmare, costurile corespunzătoare acestor măsuri de formare sunt eligibile pentru ajutoarele pentru formare.

(c) *Importanța formării necesare*

- (90) În conformitate cu studiul de cost realizat de Germania (a se vedea considerentul 37), pentru exploatarea cu succes a centrului ar fi necesar un număr de 134 de **agenți de rampă II**. Înlocuind cei doi agenți de rampă II care operează ca șoferi într-o echipă de operare la sol formată din șase membri cu doi agenți de rampă I, se întrunesc în continuare cerințele legale și necesitățile operaționale. Germania susține că, prin urmare, cei 76

de agenți de rampă II suplimentari nu ar mai avea nevoie de formare din partea DHL și nu ar beneficia de formare în absența ajutoarelor pentru formare. Costurile eligibile pentru cei 76 de agenți de rampă II suplimentari sunt în valoare de [(0,5-1,5)] milioane de EUR pentru măsurile de formare generală și de [(0,01-0,03)] milioane de EUR pentru măsurile de formare specifică.

- (91) Cu toate acestea, în cazul în care DHL ar înlocui agenții de rampă II care operează ca șoferi cu agenți de rampă I, aceștia din urmă ar trebui, de asemenea, să fie formați într-o anumită măsură, în special în ceea ce privește manipularea echipamentelor de deservire la sol (în special circulația în zona platformei de staționare a avioanelor, monitorizarea zonei aeroportuare, manipularea elevatorului cu furcă, securitatea în zona platformei de staționare, instrucțiuni pentru protecția împotriva incendiilor, primul ajutor, etc.). În opinia Germaniei, costurile de formare pentru agenții de rampă I suplimentari sunt în valoare de [(0,1-0,5)] milioane de EUR pentru măsurile de formare generală și de [(0,01-0,03)] milioane de EUR pentru măsurile de formare specifică.

- (92) În opinia Comisiei, costurile de formare pe care DHL ar trebui să le suporte oricum pentru formarea agenților de rampă I suplimentari trebuie deduse din costurile eligibile de formare pentru cei 76 de agenți de rampă II suplimentari, în valoare de [(0,4-1,0)] milioane de EUR. Întrucât doar aceste măsuri de formare depășesc minimul necesar, care trebuie suportat, oricum, de DHL, Comisia conchide că doar această sumă poate beneficia de ajutor.

- (93) În ceea ce privește **agenții de securitate**, Germania explică, de asemenea, că centrul de transporturi aeriene al DHL ar putea funcționa în bune condiții cu numai 70 de angajați, în loc de 110, după cum s-a notificat inițial. Diferența de 40 de angajați ar putea fi compensată cu ușurință prin extinderea supravegherii video, fără ca siguranța în cadrul centrului de transporturi aeriene să fie afectată în mod negativ. Studiul realizat în acest sens calculează numărul minim absolut de persoane necesare pentru efectuarea de controale de securitate asupra persoanelor și mărfurilor și îl înmulțește cu numărul de schimburi. Calculele au în vedere și numărul total de zile lucrătoare într-o săptămână și efectivele de personal suplimentar necesar pentru acoperirea perioadelor de concediu sau absențe din motive medicale, pentru a asigura continuitatea funcționării. Studiul indică, în concluzie, că pentru formarea suplimentară menționată ar rezulta costuri eligibile în valoare de [(0,05-0,2)] milioane de EUR.

- (94) Cu toate acestea, Germania mai explică și faptul că DHL are în vedere angajarea a 110 agenți de securitate deoarece, în calitate de întreprindere activă la nivel mondial și cu o bună reputație, trebuie să evite orice incidente legate de securitate. Astfel de incidente ar putea avea un impact asupra calității serviciilor de transport de mărfuri și ar putea atrage întârzieri grave, afectând în mod advers relațiile cu clienții. Prin urmare, pentru a nu pune în pericol desfășurarea în bune condiții a activităților de transport, DHL a optat în mod intenționat pentru „supraseducerea” („Übersicherung”) centrului. Prin urmare, Comisia nu poate accepta argumentul Germaniei conform căruia centrul ar putea funcționa cu succes cu 70 de agenți de securitate în loc de 110. Având în vedere cadrul de evaluare menționat la considerentul 25, Comisia conchide că, deși formarea nu este impusă prin lege, este necesară pentru exploatarea în bune condiții a centrului și, prin urmare, va fi asigurată oricum de DHL.
- (95) Astfel, se poate afirma în concluzie că toate măsurile de formare care au drept scop asigurarea, pentru 110 agenți de securitate, a calificărilor necesare pentru demararea activităților și exploatarea cu succes a centrului de transporturi aeriene ar fi fost adoptate oricum. Prin urmare, Comisia consideră că respectivele costuri nu sunt eligibile pentru ajutoare de formare.

Tabelul 3

Fișa postului	Numărul notificat	Formare obligatorie	Formare suplimentară
Agent de rampă II	210	134	76
Agent de securitate	110	110	0
Directorii (operaționali)	110	0	110
Mecanic de întreținere care autorizează darea în exploatare CAT A	97	97	0
Mecanic de întreținere – mecanic care autorizează darea în exploatare CAT B 1	68	68	0

- (96) Pe baza analizei costurilor realizată de Germania, Comisia a calculat costurile de formare pentru măsurile de formare suplimentare, după cum urmează ⁽²⁰⁾:

Tabelul 4

(EUR)

Categorie de cheltuieli	Agent de rampă II (*)	Personal de conducere de nivel mediu	Total
Formator (cursuri teoretice și practice)	[...]	[...]	
Costuri administrative	[...]	[...]	
Costuri de deplasare	[...] (**)	[...]	
Costuri totale: formatori	[...]	[...]	[...]
Costuri de personal: cursanți	[...]	[...]	[...] (eligibile doar parțial)

Costuri eligibile totale: [...]

Intensitatea maximă a ajutorului: 60 %

Ajutor: 1 578 109

(*) Valorile indicate în tabel reprezintă rezultatul obținut după deducerea costurilor de formare pentru agenții de rampă I. Costurile respective ar fi generate în orice caz, și în cazul scenariului alternativ propus de Germania (înlocuirea unui anumit număr de agenți de rampă II cu agenți de rampă I, cu o pregătire mai puțin avansată).

(**) În temeiul informațiilor furnizate de Germania, costurile de deplasare indicate nu cuprind și costurile de deplasare legate de formarea specifică, în valoare de [...] EUR, care ar fi eligibile pentru ajutor. Comisia deduce că autoritățile germane au hotărât să nu acorde ajutoare în acest sens.

⁽²⁰⁾ Formarea suplimentară include, în mare parte, măsuri generale; numai formarea pentru agenții de rampă II cuprinde măsuri specifice în valoare de [...] EUR. Cu toate acestea, formarea pentru agenții de rampă I, care – în absența ajutoarelor – ar înlocui agenții cu formare superioară, include și măsuri specifice în valoare de [...] EUR, astfel încât cele două sume se anulează reciproc.

(d) *Calculul cuantumului autorizat al ajutorului*

(97) Măsura notificată (pentru care au fost notificate costuri eligibile în valoare de [(10-15)] milioane de EUR) include cheltuieli de [(8-12)] milioane de EUR care ar trebui să fie suportate oricum de DHL, chiar și în absența ajutorului pentru formare. Această parte a ajutorului notificat nu atrage măsuri suplimentare de formare, dar acoperă costurile normale de exploatare ale societății, reducând astfel cheltuielile suportate în mod normal de către întreprindere. Prin urmare, ajutorul nu poate fi aprobat.

(98) Celelalte măsuri constituie costuri eligibile în valoare de [(2-3)] milioane de EUR. Acestea corespund unui cuantum al ajutorului de 1 578 109 EUR. Doar această parte a ajutoarelor îndeplinește criteriile de stabilire a compatibilității cu piața comună.

7. CONCLUZIE

(99) Comisia afirmă, în concluzie, că ajutoarele notificate pentru DHL Leipzig se referă, pe de o parte, la costuri în valoare de [(8-12)] milioane de EUR, care trebuie suportate oricum de DHL, inclusiv în absența ajutoarelor, și, pe de altă parte, la costuri de 2 630 182 EUR pentru măsuri de formare care depășesc limitele impuse de lege sau care sunt necesare din motive operaționale.

(100) Prin urmare, Comisia consideră că partea din ajutorul notificat care nu este necesară pentru punerea în aplicare a măsurilor de formare respective nu atrage măsuri de formare suplimentare, ci acoperă costurile normale de exploatare ale societății, reducând astfel cheltuielile suportate în mod normal de către întreprindere. În opinia Comisiei, ajutorul ar atrage, prin urmare, denaturarea concurenței și ar afecta condițiile comerciale într-o măsură care contravine intereselor comune. Prin urmare, ajutorul nu se poate justifica în temeiul articolului 87 alineatul (3) litera (c) din Tratatul CE. Întrucât nu se poate aplica niciunul dintre celelalte cazuri de exceptare prevăzute la articolul 87 alineatele (2) și (3) din Tratatul CE, ajutorul în valoare de

6 175 198 EUR nu îndeplinește criteriile de stabilire a compatibilității cu piața comună.

(101) Celelalte măsuri notificate, reprezentând costuri eligibile în valoare de [(2-3)] milioane de EUR, pentru care sunt planificate ajutoare în valoare de 1 578 109 EUR, îndeplinesc criteriile de stabilire a compatibilității cu piața comună în conformitate cu articolul 87 alineatul (3) litera (c) din Tratatul CE,

ADOPTĂ PREZENTA DECIZIE:

Articolul 1

Ajutorul de stat pe care Germania intenționează să îl pună în aplicare în favoarea DHL, în valoare de 6 175 198 EUR, este incompatibil cu piața comună.

Restul ajutorului de stat, în valoare de 1 578 109 de EUR, pe care Germania urmează să îl pună în aplicare în favoarea DHL este compatibil cu piața comună, în temeiul articolului 87 din Tratatul CE.

Articolul 2

Germania informează Comisia, în termen de două luni de la notificarea prezentei decizii, cu privire la măsurile luate în vederea respectării acesteia.

Articolul 3

Prezenta decizie se adresează Republicii Federale Germania.

Adoptată la Bruxelles, 2 iulie 2008.

Pentru Comisie

Neelie KROES

Membru al Comisiei

AVIZ CITITORILOR

Instituțiile au hotărât să nu mai menționeze, în textele lor, ultima modificare a actelor citate.

În lipsa unor dispoziții contrare, actele la care se face trimitere în textele publicate se consideră ca fiind actele în versiunea în vigoare a acestora.